

**التحقيق والإيضاح لكثير من مسائل
الحج والعمرة والزيارة على ضوء
الكتاب والسنة) للحرمين)**

**Prověření a objasnění
mnohých otázek velké a malé
poutě a návštěvy Prorokovy
mešity ve světle Koránu a
Sunny**

Prověření a objasnění mnohých otázek velké a malé poutě a návštěvy Prorokovy mešity ve světle Koránu a Sunny

‘Abdul‘azíz Ibn ‘Abdulláh Ibn Báz

Prověření a objasnění mnohých otázek týkajících se velké a malé poutě a návštěvy Prorokovy mešity ve světle Koránu a Sunny

Od Jeho Eminence, šejcha a učence

‘Abdul‘azíze Ibn ‘Abdulláha Ibn Báze

Předmluva autora

Ve jménu Boha Milosrdného, Slitovného

Chvála Bohu, Pánu všech světů, a dobrý konec pro bohabojné a požehnání a mír s Jeho služebníkem a Poslem Muhammadem, jeho rodem a všemi jeho druhy.

K následujícímu:

Toto je krátké pojednání o velké pouti (hadždž), které stručně a srozumitelně objasňuje její odměnu a etketu, náležitosti pro toho, kdo zamýšlí vydat se na cestu na pout', a mnohé důležité otázky týkající se velké a malé poutě a návštěvy Prorokovy mešity. Snažil jsem se v něm držet toho, co dokazuje Kniha Boží a sunna Jeho Posla ﷺ. A sestavil jsem je jako radu pro muslimy, jednáje podle slov Všemohoucího Boha:

﴿وَذَكِّرْ فَإِنَّ الذِّكْرَ يُنْفَعُ الْمُؤْمِنِينَ 55﴾

{Připomínej, vždyť připomenutí je věřícím prospěšné! (55)} [Běžíci: 55], a slov Všemohoucího:

{وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ وَلَا تَكْتُمُونَهُ...}

{A vzpomeň, když Bůh uzavřel úmluvu s těmi, kterým Kniha byla dána: „Věru ji lidem vysvětlujte a nezatajujte ji!...“} [Rod ‘Imránův: 187], až do konce verše. A slov Všemohoucího:

{...وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَى...}

{...pomáhejte si vzájemně ke zbožnosti a bohabojnosti...} [Prostřený stůl: 2].

A podle toho, co je zaznamenáno ve správném hadíthu, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl: «الَّذِينَ النَّصِيحَةُ، ثَلَاثًا، قِيلَ: لِمَنْ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: لِلَّهِ وَلِكِتَابِهِ وَلِرَسُولِهِ وَلَا يَمَّةَ الْمُسْلِمِينَ وَغَامَتُهُمْ».

„Náboženství je rada (nasíha),“ (a řekl to) třikrát. A bylo mu řečeno: „Pro koho, Posle Boží?“ Odpověděl: „Pro Boha, Jeho knihu, Jeho posla a pro vůdce muslimů i pro obyčejné muslimy.“¹

A at-Tabarání zaznamenal, že Hudzajfa vyprávěl, že Prorok ﷺ řekl:

«مَنْ لَمْ يَهْتَمَّ بِأَمْرِ الْمُسْلِمِينَ فَلَيْسَ مِنْهُمْ، وَمَنْ لَمْ يُصْبِحْ وَيُمْسِ نَاصِحًا لِلَّهِ وَلِرَسُولِهِ وَلِكِتَابِهِ وَلِإِمَامِهِ وَلِعَامَةِ الْمُسْلِمِينَ فَلَيْسَ مِنْهُمْ».

„Kdo se nestará o záležitosti muslimů, ten k nim nepatří. A kdo ráno i večer nedává rady pro Boha,

¹ Zaznamenal ho Muslim pod číslem (55).

Jeho Posla, Jeho Knihu, vůdce a všechny muslimy, ten k nim nepatří.”¹

A prosím Boha, aby toto pojednání učinil prospěšným pro mě i pro muslimy a aby snahu v něm učinil upřímnou, jen pro Jeho ctěnou tvář, a příčinou vítězství u Něho v zahradách blaženosti. Vždyť On je Slyšící a Vyslyšující. A On nám postačí a je nejlepším ochráncem.

Kapitola

O důkazech povinnosti velké a malé poutě a spěchání s jejich vykonáním

A když je toto objasněno, pak vezte – necht’ mně i vám Bůh dopřeje poznat pravdu a následovat ji – že Všemohoucí Bůh nařídil svým služebníkům pout’ ke Ka’bě a učinil ji jedním z pilířů islámu. Pravidl Všemohoucí Bůh:

﴿...وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حُجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ﴾

{...A Bůh uložil lidem pout’ k chrámu tomuto pro toho, kdo k němu cestu může vykonat. Však ten, kdo nevěří...pak Bůh je věru soběstačný a obejde se bez lidstva veškerého.} [Rod ‘Imránův: 97].

A bylo zaznamenáno ve dvou správných sbírkách, že Ibn ‘Umar (ať je s nimi Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok ﷺ řekl:

¹ Zaznamenal ho at-Tabarání v al-Awsat pod číslem (7469).

«بُنِيَ الْإِسْلَامُ عَلَى خَمْسٍ: شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، وَإِقَامِ الصَّلَاةِ، وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ، وَصَوْمِ رَمَضَانَ، وَحَجِّ بَيْتِ اللَّهِ الْحَرَامِ».

„Islám je postaven na pěti: vyznání, že není boha kromě Boha a Muhammad je posel Boží, dodržování modlitby, dávání almužny, půstu v měsíci Ramadánu a pouti ke Ka'bě.“¹

Sa'íd zaznamenal ve své knize Sunnan, že 'Umar Ibn al-Chattáb (ať je s ním Bůh spokojen) řekl: „Vskutku jsem zamýšlel vyslat do těchto měst muže, aby prověřili každého, kdo má prostředky² a nevykonal pouť, a uvalili na ně džizju. Nejsou to muslimové, nejsou to muslimové.“

A bylo zaznamenáno, že 'Alí (ať je s ním Bůh spokojen) řekl: „Kdo má prostředky na velkou pouť a nevykoná ji, pak je lhotejno, zemře-li jako žid či jako křesťan.“⁴

A ten, kdo ještě nevykonal pouť, ačkoliv je toho schopen, je povinen s ní spěchat, neboť bylo vyprávěno od Ibn 'Abbáse (ať je s ním Bůh spokojen), že Prorok ﷺ řekl:

«تَعَجَّلُوا إِلَى الْحَجِّ - يَغْنِي الْفَرِيضَةَ - فَإِنْ أَحَدَكُمْ لَا يَدْرِي مَا يَغْرُضُ لَهُ».

„Spěchejte s poutí – tzn. povinnou – neboť nikdo z vás neví, co ho může potkat.“⁵

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (8) a Muslim pod číslem (16).

² Tj.: hojnost majetku.

³ V knize Džámi' al-ahádíth ho pod číslem (31221) připsal knize Sunnan Sa'íd ibn Mansúr, ale v dostupné verzi jsem ho nenašel.

⁴ Zaznamenal ho at-Tirmidhí pod číslem (812).

⁵ Zaznamenal ho Abú Dáwúd pod číslem (1732).

A protože vykonání pouti je bezodkladnou povinností pro toho, kdo ji může vykonat, na základě zjevného významu slov Všemohoucího:

﴿...وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حُجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ﴾

{...A Bůh uložil lidem pouť k chrámu tomuto pro toho, kdo k němu cestu může vykonat. Však ten, kdo nevěří...pak Bůh je věru soběstačný a obejde se bez lidstva veškerého.} [Rod 'Imránův: 97]. A na základě slov Proroka ﷺ v jeho kázání:

«أَيُّهَا النَّاسُ، إِنَّ اللَّهَ فَرَضَ عَلَيْكُمُ الْحَجَّ فَحُجُّوا».

„Lidé, Bůh vám uložil pouť, a proto ji vykonejte.“¹

A byly zaznamenány hadíthy, které dokazují povinnost malé poutě ('umra). Mezi ně patří:

Slova Proroka ﷺ v jeho odpovědi andělu Gabrielovi, když se ho zeptal na islám - řekl ﷺ:

«الْإِسْلَامُ أَنْ تَشْهَدَ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، وَتُقِيمَ الصَّلَاةَ، وَتُؤْتِيَ الزَّكَاةَ، وَتَحُجَّ الْبَيْتَ وَتَعْتَمِرَ، وَتَغْتَسِلَ مِنَ الْجَنَابَةِ، وَتُتِمَّ الْوُضُوءَ، وَتَصُومَ رَمَضَانَ»

„Islám je, že vyznáváš, že není boha kromě Boha a Muhammad je posel Boží, dodržuješ modlitbu, dáváš almužnu, vykonáš velkou pouť (hadždž) ke Ka'bě i malou pouť ('umra), vykonáváš velkou očistu kvůli znečištění, dokonale vykonáváš malou očistu (wudu) a postíš se v měsíci ramadánu.“²
Zaznamenali ho Ibn Chuzajma a ad-Dáraqutní v

¹ Zaznamenal ho Muslim pod číslem (1337).

² Zaznamenal ho Ibn Chuzajma pod číslem (1).

hadíthu ‘Umara Ibn al-Chattába (ať je s ním Bůh spokojen) a ad-Dáraqutní řekl: „Toto je pevný a správný řetězec.“

Dalším z nich je hadíth ‘Á’iši (ať je s ní Bůh spokojen), že řekla:

«يَا رَسُولَ اللَّهِ، هَلْ عَلَى النِّسَاءِ مِنْ جِهَادٍ؟ قَالَ: عَلَيْهِنَّ جِهَادٌ لَا قِتَالٌ فِيهِ: الْحَجُّ وَالْعُمْرَةُ»

„Posle Boží, mají ženy povinnost džihádu?“ Řekl: „Pro ně je džihád, ve kterém není boj: Velká pouť (hadždž) a malá pouť (‘umra).“¹ Zaznamenali ho Ahmad a Ibn Mádžah se správným řetězcem.

Velká a malá pouť jsou povinné pouze jednou za život, protože Prorok ﷺ řekl ve správném hadíthu:

«الْحَجُّ مَرَّةً، فَمَنْ زَادَ فَهُوَ تَطَوُّعٌ».

„Povinná pouť je jednou a kdo vykoná více, je to zbožný čin.“²

Je doporučené (sunna) často vykonávat doporučenou velkou a malou pouť, protože ve dvou správných sbírkách je zaznamenáno, že Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží ﷺ řekl:

«الْعُمْرَةُ إِلَى الْعُمْرَةِ كَفَّارَةٌ لِمَا بَيْنَهُمَا، وَالْحَجُّ الْمَبْرُورُ لَيْسَ لَهُ جَزَاءٌ إِلَّا الْجَنَّةُ».

„Malá pouť (‘umra) je odčiněním všech hříchů mezi ní a předchozí malou poutí (‘umra) a za zbožnou

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (1520).

² Zaznamenal ho an-Nasá’í pod číslem (2620).

(Bohem přijatou) velkou pout' (hadždž) není jiné odměny než ráj."¹

Kapitola

O povinnosti pokání z hříchů a odčinění křivd

Pokud se muslim rozhodne cestovat na hadždž nebo 'umru, doporučuje se mu, aby své rodině a přátelům poradil bohabožnost, což je konání Božích příkazů a vyhýbání se Božím zákazům.

A měl by sepsat, co mu kdo dluží, a vše, co on dluží jiným, a nechat si to dosvědčit. A je povinné, aby spěchal se správným pokáním ze všech hříchů, na základě slov Všemohoucího:

{...وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَ الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ}

{...A konejte všichni pokání před Bohem, ó věřící, abyste byli blažení!} [Světlo: 31].

Podstatou pokání je zanechání hříchů, litování jejich spáchání a pevné rozhodnutí se k nim již nikdy nevrátit. A pokud se člověk dopustil vůči jiným lidem křivdy týkající se života, majetku či cti, musí jim navrátit jejich práva nebo je požádat o odpuštění, než se vydá na cestu, protože je správně zaznamenáno, že Prorok ﷺ řekl:

«مَنْ كَانَتْ عِنْدَهُ مَظْلَمَةٌ لِأَخِيهِ مِنْ مَالٍ أَوْ عِرْضٍ فَلْيَتَحَلَّلِ الْيَوْمَ قَبْلَ أَنْ لَا يَكُونَ دِينَارٌ وَلَا دِرْهَمٌ، إِنْ كَانَ لَهُ عَمَلٌ صَالِحٌ أَخَذَ مِنْهُ بِقَدْرِ مَظْلَمَتِهِ، وَإِنْ لَمْ تَكُنْ لَهُ حَسَنَاتٌ أَخَذَ مِنْ سَيِّئَاتِ صَاحِبِهِ فَحُمِلَ عَلَيْهِ».

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (1773) a Muslim pod číslem (1349).

„Ten, kdo se dopustil křivdy na svém bratru, ať už na jeho majetku či jeho cti, ať se s ním vyrovná dnes předtím, než nebude ani dinár ani dirham, a bude-li mít nějaký dobrý skutek, bude mu z něj odňato podle velikosti spáchané křivdy, a pokud nebude mít žádné dobré skutky, bude odňato z hříchů toho, komu ukřivdil, a tyto budou naloženy na něj.“¹

Je žádoucí, aby si pro svou velkou a malou pouť zvolil řádné prostředky z povoleného majetku, protože bylo správně zaznamenáno, že Prorok ﷺ řekl:

«إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى طَيِّبٌ لَا يَقْبَلُ إِلَّا طَيِّبًا».

„Věřu, že Všemohoucí Bůh je dobrý, a tak nepřijímá nic jiného než dobré.“²

A at-Tabarání vyprávěl od Abú Hurajry (ať je s ním Bůh spokojen), že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl:

«إِذَا خَرَجَ الرَّجُلُ حَاجًّا بِنَفَقَةٍ طَيِّبَةٍ وَوَضَعَ رِجْلَهُ فِي الْعَرَزِ فَقَادَى: لَيْتَكَ اللَّهُمَّ لَيْتَكَ، نَادَاهُ مُنَادٌ مِنَ السَّمَاءِ: لَيْتَكَ وَسَعْدَيْكَ، زَاذَكَ حَلَالٌ، وَرَاحِلَتُكَ حَلَالٌ، وَحَجُّكَ مَبْرُورٌ غَيْرُ مَأْرُورٍ، وَإِذَا خَرَجَ الرَّجُلُ بِالنَّفَقَةِ الْخَبِيثَةِ فَوَضَعَ رِجْلَهُ فِي الْعَرَزِ فَقَادَى: لَيْتَكَ اللَّهُمَّ لَيْتَكَ، نَادَاهُ مُنَادٌ مِنَ السَّمَاءِ: لَا لَيْتَكَ وَلَا سَعْدَيْكَ، زَاذَكَ حَرَامٌ، وَنَفَقَتُكَ حَرَامٌ، وَحَجُّكَ غَيْرُ مَبْرُورٍ».

„Když se člověk vydá na velkou pouť povolenými prostředky, vloží nohu do třmenu a zvolá: „Labbajka Alláhumma labbajk“ (K Tvým službám, Bože, k Tvým službám), zavolá na něj hlas z nebes:

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (2449).

² Zaznamenal ho Muslim pod číslem (1015).

„Labbajka wa sa'dajk (Tvá prosba je vyslyšena a bude ti dopřáno štěstí), tvé zásoby jsou povolené, tvé jízdni zvíře je povolené a tvá pouť je přijatá a bez hříchu.“ A když se člověk vydá se zakázanými prostředky, vloží nohu do třmenu a zvolá: „Labbajka Alláhumma labbajk,“ zavolá na něj hlas z nebes: „Lá labbajka wa lá sa'dajk (Tvá prosba není vyslyšena a nebude ti dopřáno štěstí), tvé zásoby jsou zakázané, tvé výdaje jsou zakázané a tvá pouť není přijatá.“¹

Poutník by měl být oprostěn od toho, co lidé vlastní, a zdržet se toho je o něco žádat na základě slov Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír):

«وَمَنْ يَسْتَغْفِرْ يُعَفِّهِ اللَّهُ، وَمَنْ يَسْتَعِزْ يُعْزِهِ اللَّهُ».

„Toho, kdo usiluje o zdrženlivost, Bůh obdaří ctností, a toho, kdo usiluje o soběstačnost, Bůh obohatí.“²

A na základě slov Proroka ﷺ:

«لَا يَزَالُ الرَّجُلُ يَسْأَلُ النَّاسَ حَتَّى يَأْتِيَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَيْسَ فِي وَجْهِهِ مِرْعَةٌ لَحْمٍ».

„Člověk nepřestane prosit lidi, dokud nepřijde v soudný den a na jeho tváři nebude ani kousek masa.“³

Poutník je povinen, aby svou velkou i malou pouť vykonával pouze pro Boží tvář, budoucí svět a pro přiblížení se Bohu na těchto posvátných

¹ Zaznamenal ho at-Tabarání v al-Kabír pod číslem (2989).

² Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (1427) a Muslim pod číslem (1035).

³ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (1474) a Muslim pod číslem (4040).

místech slovy a činy, s kterými je Bůh spokojen. A musí se důsledně varovat toho, aby cílem jeho pouti byl světský život a jeho pomíjivost, nebo předvádění se, touha po slávě a vychloubání se tím. To patří k nejodpornějším záměrům a je příčinou znehodnocení skutku a jeho nepřijetí, jak pravil Všemohoucí Bůh:

﴿مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزَيَّنَّتْهَا نُوفَ إِلَيْهِمْ أَعْمَالُهُمْ فِيهَا وَهُمْ فِيهَا لَا يُبْخَسُونَ 15 أُولَئِكَ الَّذِينَ لَيْسَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ إِلَّا النَّارُ وَحَبِطَ مَا صَنَعُوا فِيهَا وَبَاطِلٌ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ 16﴾

{Ty, kdož touží po životě pozemském a jeho ozdobách, ty plně odměníme za skutky jejich v něm a nebudou v tom ošizeni. (15)}

To jsou ti, pro než v životě budoucím je pouze oheň připraven; marné bude to, co zde vykonali, a nicotné bude to, co zde dělali. (16)} [Húd: 15-16].

A Všemohoucí Bůh pravil:

﴿مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعَاجِلَةَ عَجَّلْنَا لَهُ فِيهَا مَا نَشَاءُ لِمَنْ نُرِيدُ ثُمَّ جَعَلْنَا لَهُ جَهَنَّمَ يَصْلَاهَا مَذْمُومًا مَدْحُورًا 18 وَمَنْ أَرَادَ الْآخِرَةَ وَسَعَى لَهَا سَعْيَهَا وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَئِكَ كَانَ سَعْيُهُمْ مَشْكُورًا 19﴾

{Těm, kdož po věcech rychle pomíjivých touží, pospíšíme dát v něm to, co chceme, a tomu, komu chceme; však potom pro ně peklo připravíme, aby v něm hořeli v ponížení a v zavržení. (18)}

Kdož však touží po životě budoucím a usiluje o něj náležitým úsilím, a přitom je věřící, snaha těchto dojde vděčného uznání. (19)} [Noční cesta: 18-19].

A bylo správně zaznamenáno, že Prorok (at' mu Bůh žehná a dá mír) řekl:

«قَالَ اللَّهُ تَعَالَى: أَنَا أَغْنَى الشُّرَكَاءِ عَنِ الشِّرْكِ، مَنْ عَمِلَ عَمَلًا أَشْرَكَ مَعِيَ فِيهِ غَيْرِي تَرَكْتُهُ وَشِرْكُهُ».

„Pravil Všemohoucí Bůh: Já jsem nejsoběstačnější ze všech společníků. Pokud někdo vykoná nějaký skutek, ve kterém ke Mně přidruží někoho jiného, zanechám jeho i to, co pro Mě udělal.”¹

A také by se měl na své cestě zdržovat se zbožnými, bohabojnými a v náboženství vzdělanými lidmi a vyhýbat se pošetilcům a hanebníkům.

Měl by se naučit, co je pro něj předepsáno při jeho velké i malé pouti, vzdělávat se v tom a ptát se na to, co je mu nejasné, aby si byl ve věci jist. Když nastoupí na své jízdni zvíře, do svého auta, letadla či jiného dopravního prostředku, je doporučeno, aby zmínil jméno Boha a chválil Ho, poté třikrát řekl takbír a po něm tato slova:

{...سُبْحَانَ الَّذِي سَخَّرَ لَنَا هَذَا وَمَا كُنَّا لَهُ مُقْرِنِينَ 13 وَإِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا لَمُنْقَلِبُونَ
{14}

{...Sláva tomu, jenž nám toto vše podrobil, vždyť my sami dosáhnout toho schopni bychom nebyli (13)

A my věru se k Pánu svému navrátíme. (14)}
[Zlaté ozdoby: 13-14].

¹ Zaznamenal ho Muslim pod číslem (2985).

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ فِي سَفَرِي هَذَا الْبِرَّ وَالنَّقْوَى، وَمِنَ الْعَمَلِ مَا تَرْضَى، اللَّهُمَّ هَوِّنْ عَلَيْنَا سَفَرَنَا هَذَا، وَاطْوِ عَنَّا بُعْدَهُ، اللَّهُمَّ أَنْتَ الصَّاحِبُ فِي السَّفَرِ، وَالْخَلِيفَةُ فِي الْأَهْلِ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ وَعَثَاءِ السَّفَرِ، وَكَآبَةِ الْمُنْظَرِ، وَسُوءِ الْمُنْقَلَبِ فِي الْمَالِ وَالْأَهْلِ»؛

„Bože, věru Tě prosím na této své cestě o zbožnost a bohabojnost a skutky, v nichž nalézáš zalíbení. Bože, ulehči nám tuto naši cestu a zkrat' nám její vzdálenost. Bože, Tys společníkem na této cestě a zástupcem v rodině. Bože, věru se k Tobě utíkám před útrapami cesty, skličujícím pohledem a před špatným návratem k majetku a rodině,¹

protože o tom existuje správný záznam od Proroka ﷺ, který zaznamenal Muslim z hadíthu Ibn 'Umara (ať je s nimi oběma Bůh spokojen).

A na své cestě by měl co nejvíce dělat dhikr, prosit za odpuštění, dělat prosby k Bohu a pokorně se k Němu obracet, recitovat Korán a rozjímat nad jeho významy. Měl by dodržovat společné modlitby a chránit si jazyk před zbytečným mluvením a tlacháním, zabýváním se tím, co se ho netýká, a přílišným žertováním. Svůj jazyk by měl rovněž chránit před lhaním, pomlouváním, osočováním a zesměšňováním svých společníků a ostatních muslimských bratrů.

A náleží mu prokazovat dobro svým společníkům, zdržet se ubližování jim a přikazovat

¹ Zaznamenal ho Muslim pod číslem (1342).

jim vhodné a zakazovat jim zavrženíhodné s moudrostí a dobrým napomenutím podle svých sil.

Kapitola

O počínání poutníka velké poutě při příjezdu k místu zasvěcení

Když dorazí k místu zasvěcení, je doporučeno, aby učinil velkou očistu (ghusl) a navoněl se, protože bylo zaznamenáno, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) si při zasvěcení do ihrámu svlékl šité oděvy a udělal velkou očistu, a protože je zaznamenáno ve dvou správných sbírkách, že ‘Á’iša (ať je s ní Bůh spokojen) vyprávěla:

«كُنْتُ أَطِيبُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ لِإِحْرَامِهِ قَبْلَ أَنْ يُحْرِمَ، وَلَحْلَهُ قَبْلَ أَنْ يَطُوفَ بِالْبَيْتِ»

„Navoněla jsem Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) pro jeho zasvěcení (ihrám) dříve, než se do něj zasvětil, a pro jeho ukončení zasvěcení dříve, než obcházel Ka’bu.“¹ A přikázal ‘Á’íše, když dostala menstruaci a byla zasvěcena pro malou pout’, aby udělala velkou očistu (ghusl) a vstoupila do stavu zasvěcení (ihrámu) pro velkou pout’. A Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) nařídil Asmě bint ‘Umajs, když porodila v Dhú al-Hulajfa, aby udělala velkou očistu, vzala si nějakou látku jako vložku a vstoupila do stavu ihrámu², což dokazuje, že žena, která přijde k místu zasvěcení a má menstruaci nebo očišky, má

¹ Zaznamenal ho al-Bucháří pod číslem (1539) a Muslim pod číslem (1189).

² Zaznamenal ho Muslim pod číslem (1218).

udělat velkou očistu a vstoupit do stavu ihrámu společně s lidmi a dělat vše, co dělá poutník, kromě obcházení (tawáf), tak jak to Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) nařídil ‘Á’iše a Asmě.

Je doporučeno tomu, kdo chce vstoupit do ihrámu, aby se postaral o svůj knír, nehty, ochlupení ohanbí a podpaží a odstranil to, co je třeba odstranit, proto, aby to nepotřeboval udělat po vstupu do ihrámu, kdy je mu to zakázáno. A také proto, že Prorok ﷺ muslimům předepsal, aby o tyto věci pravidelně pečovali, jak je potvrzeno ve dvou správných sbírkách, kde je zaznamenáno, že Abú Hurajra (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok ﷺ řekl:

«الْفِطْرَةُ خَمْسٌ: الْخِتَانُ، وَالْإِسْتِحْدَادُ، وَقَصُّ الشَّارِبِ، وَقَلْمُ الْأَظْفَارِ، وَتَنْفِ الْإِبْطِ».

„Pět věcí je z přirozenosti (al-fitra): obřízka, holení ochlupení v ohanbí, zastřižování kníru, stříhání nehtů a trhání chlupů v podpaží.“¹

A v Sahíh Muslim je zaznamenáno, že Anas (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl:

«وَقَعْتُ لَنَا فِي قَصِّ الشَّارِبِ، وَقَلْمِ الْأَظْفَارِ، وَتَنْفِ الْإِبْطِ، وَحَلْقِ الْعَائَةِ: أَنَّ لَا تَشْرَكَ ذَلِكَ أَكْثَرَ مِنْ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً».

„Určil nám, abychom zastřižování kníru, stříhání nehtů, trhání chlupů v podpaží a holení ochlupení v ohanbí nenechávali déle než čtyřicet nocí.“²

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (5891) a Muslim pod číslem (257).

² Zaznamenal ho Muslim pod číslem (258).

A zaznamenal ho an-Nasá'í s verzí:

«وَقَفَّتْ لَنَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ»

„Posel Boží ﷺ nám určil.“¹ A Ahmad, Abú Dáwúd a at-Tirmidhí ho zaznamenal ve znění an-Nasá'ího.

Co se týče hlavy, není povoleno z ní cokoli odstraňovat před vstupením do stavu ihrámu, a to ani v případě mužů, ani v případě žen.

Co se týče plnovousu, je zakázáno ho holit nebo jakkoli zkracovat za všech okolností. Naopak je povinností nechat ho růst, aby byl dlouhý a hustý, na základě toho, co bylo zaznamenáno ve dvou správných sbírkách od Ibn 'Umara (ať je s nimi oběma Bůh spokojen), který vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl:

«خَالِفُوا الْمُشْرِكِينَ، وَقَرُّوا اللَّحَى، وَأَخْفُوا الشَّوَارِبَ».

„Odlišujte se od modloslužebníků, nechte růst plnovous a zkracujte knír.“² A ve sbírce Muslima je zaznamenáno vyprávění Abú Hurajry (ať je s ním Bůh spokojen), že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl:

«جُرُّوا الشَّوَارِبَ، وَأَرْخُوا اللَّحَى، خَالِفُوا الْمَجُوسَ».

„Zkracujte knír a nechte růst plnovous, odlišujte se od zoroastrovců.“³

A v této době se objevila obrovská pohroma, neboť mnoho lidí nedodrжуje tuto sunnu, bojuje

¹ Zaznamenal ho an-Nasá'í pod číslem (14).

² Zaznamenal ho al-Bucháří pod číslem (2892) a Muslim pod číslem (259).

³ Zaznamenal ho Muslim pod číslem (260).

proti vousům a je spokojeno s tím, že se podobají nevěřícím a ženám, a zejména ti, kteří se hlásí k vědě a učení. A my patříme Bohu a k Němu se navrátíme. A prosíme Boha, aby nás i všechny muslimy vedl k dodržování sunny, držení se jí a vyzývání k ní, i když se od ní většina odvrací. A Bůh nám dostačuje a On je nejlepším ochráncem. A není moci ani síly kromě u Boha, Vznešeného, Velikého.

Poté si muž obleče spodní a svrchní oděv a je doporučeno, aby byly bílé a čisté a aby vstoupil do ihrámu v sandálech, na základě slov Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír):

«وَلْيُحَرِّمَ أَحَدُكُمْ فِي إِزَارٍ وَرَدَاءٍ وَنَعْلَيْنِ، فَإِنْ لَمْ يَجِدْ نَعْلَيْنِ فَلْيَلْبَسْ خُفَّيْنِ وَلْيَقُطِّعْهُمَا حَتَّى يَكُونَا أَسْفَلَ مِنَ الْكَعْبَيْنِ»

„Ať se každý z vás zasvětí ve spodním oděvu, svrchním oděvu a v sandálech. Jestliže však nenajde sandály, ať si obuje al-chuf a ať je seřízne tak, aby byly pod kotníky.“¹ Zaznamenal ho Imám Ahmad (ať se nad ním Bůh slituje).

A co se týče ženy, může si pro ihrám obléci jakýkoli oděv, ať už černý, zelený nebo jiné barvy, musí se ale vyvarovat toho, aby se oblečením připodobňovala mužům. Nesmí však v ihrámu nosit nikáb a rukavice, ale zakrývá si tvář a ruce něčím jiným, protože Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) zakázal ženě ve stavu zasvěcení nosit nikáb a rukavice. Co se týče zvyku některých lidí, že by si

¹ Zaznamenal ho Muslim pod číslem (1177).

žena do ihrámu měla oblékat pouze zelenou nebo černou barvu, nemá to žádný základ.

Poté, co skončí s velkou očišťou (ghusl), očištěním a oblečením oděvu ihrámu, učiní v srdci úmysl vstoupit do rituálu, který si přeje vykonat: buď do velké pouti (hadždž) nebo malé pouti (‘umra), neboť Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl:

«إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ، وَإِنَّمَا لِكُلِّ امْرِئٍ مَا نَوَى».

„Věřu, že činy jsou posuzovány podle úmyslů a každému se dostane toho, co zamýšlel.“¹

Je mu předepsáno vyslovit svůj záměr. Pokud je jeho záměrem malá pout’ (‘umra), řekne: „Labbaik ‘umratan“ nebo „Alláhumma labbaik ‘umratan,“ a pokud je jeho záměrem velká pout’ (hadždž), řekne: „Labbaik hadždžan“ nebo „Alláhumma labbaik hadždžan,“ protože Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) to tak učinil. Pokud má v úmyslu obojí, pronese talbíju slovy: „Alláhumma labbaik ‘umratan wa hadždžan.“ Nejlepší je pronést to poté, co se usadí na svém dopravním prostředku, ať už je to zvíře, auto nebo něco jiného, protože Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) pronesl toto až poté, co se usadil na svém jízdním zvířeti a to se s ním dalo do pohybu z místa zasvěcení. A toto je nejsprávnější názor z názorů učenců.

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (1) a Muslim pod číslem (1907).

A není předepsáno vyslovovat úmysl, jedině v případech ihrámu, neboť to tak bylo zaznamenáno od Proroka ﷺ.

Co se týká modlitby, obcházení a jiných podobných úkonů, člověk by při nich neměl vyslovovat úmysl. Neměl by tedy říkat: „Zamýšlím modlit se to a to,“ ani: „Zamýšlím vykonat obcházení to a to.“ Naopak, takovéto vyslovování je jednou z vymyšlených novot a pronášet to nahlas je ještě ošklivější a těžší hřích. Kdyby bylo vyslovování úmyslu nařízeno, Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) by to objasnil a vysvětlil obci svým činem nebo slovem a zbožní předkové by to činili dříve než my.

A protože o tom není žádný záznam od Proroka ﷺ ani od jeho druhů (ať je s nimi Bůh spokojen), je zřejmé, že je to novota. A Prorok ﷺ řekl:

«وَشَرُّ الْأُمُورِ مُحَدَّثَاتُهَا، وَكُلُّ بِدْعَةٍ ضَلَالَةٌ»

„A nejhorší věci jsou nově vytvořené a každá novota je bloudění.“¹ Tento hadíth zaznamenal Muslim ve své sbírce správných hadíthů. A Prorok ﷺ řekl:

«مَنْ أَحْدَثَ فِي أَمْرِنَا هَذَا مَا لَيْسَ مِنْهُ فَهُوَ رَدٌّ»

„Kdo v naší věci vymyslí to, co v ní není, bude to odmítnuto.“² Na správnosti tohoto hadíthu je shoda. A ve verzi Muslima je:

¹ Zaznamenal ho Muslim pod číslem (867).

² Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (2697) a Muslim pod číslem (1718).

«مَنْ عَمِلَ عَمَلًا لَيْسَ عَلَيْهِ أَمْرُنَا فَهُوَ رَدٌّ».

„Kdo učiní nějaký skutek, který není ve shodě s našimi příkazy, bude odmítnut.”¹

Kapitola

O místech vymezených pro ihrám a jejich určení

Těchto vymezených míst je pět:

První: Dhú l-Hulajfa, což je místo pro obyvatele Medíny; dnes je mezi lidmi známé jako Abjár ‘Alí.

Druhé: Al-Džuhfa, místo, kde musí vykonat ihrám obyvatelé Levanty. Je to zničená vesnice poblíž Rábighu a lidé dnes vykonávají ihrám z Rábighu. Ten, kdo vykoná ihrám z Rábighu, jej již vykonal z určeného místa, protože Rábigh leží jen kousek před ním.

Třetí: Qarn al-Manázil, nyní známý jako as-Sajl, pro lidi z Nadždu.

Čtvrté: Jalamlam, místo pro zasvěcení pro lidi z Jemenu.

Páté: Dhát ‘Irq, místo pro obyvatele Iráku.

A tato místa určil Prorok ﷺ pro ty, které jsme zmínili, a pro všechny ostatní, kdo jimi procházejí a chtějí vykonat velkou nebo malou pouť.

Je povinností toho, kdo jimi prochází, aby v nich vstoupil do stavu ihrámu, a je mu zakázáno je překročit, ať už po zemi, nebo ve vzduchu, aniž by

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (2550) a Muslim pod číslem (1718).

vstoupil do stavu zasvěcení (ihrámu), pokud míří do Mekky a chce vykonat velkou nebo malou pouť, na základě obecného výroku Proroka ﷺ, když určil tato místa zasvěcení:

«هُنَّ لَهُنَّ، وَلَمْ يَأْتِ عَلَيْهِنَّ مِنْ غَيْرِ أَهْلِهِنَّ، مِمَّنْ أَرَادَ الْحَجَّ وَالْعُمْرَةَ.»

„Jsou pro jejich obyvatele a pro ty, kdo k nim přicházejí, i když nejsou z jejich obyvatel, ze všech, kteří zamýšlejí vykonat velkou pouť (hadždž) i malou (‘umra).“¹

Pro toho, kdo se vydá do Mekky letadlem s úmyslem vykonat velkou či malou pouť, je předepsaným postupem, aby se na to připravil velkou očistou (ghusl) atd. ještě před nástupem do letadla. Když se přiblíží k místu zasvěcení (míqát), oblékne si své spodní a svrchní oblečení pro ihrám a poté vstoupí do stavu zasvěcení pro malou pouť, pokud je dostatek času. Pokud je času málo, vstoupí do stavu zasvěcení pro velkou pouť. A není na závalu, pokud si své spodní a svrchní oblečení oblékne již před nástupem do letadla nebo před přiblížením se k místu zasvěcení. Avšak nemá mít v úmyslu vstoupit do rituálu pouti ani pronést související formuli, dokud nemíjí místo zasvěcení (míqát) nebo se k němu nepřiblíží, protože Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) nevstoupil do stavu zasvěcení (ihrám) jinde než z místa zasvěcení, a pro celou obec je tak povinností následovat jeho (ať mu

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (1524) a Muslim pod číslem (1181).

Bůh žehná a dá mír) příklad v této i v jiných náboženských záležitostech na základě slov Všemohoucího Boha:

(لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ...)

{A věru máte nyní v poslu Božím příklad překrásný...} [Spojenci: 21]. A na základě slov Proroka ﷺ při Pouti na rozloučenou:

«خُذُوا عَلَيَّ مَنَاسِكَكُمْ».

„Vezměte si ode mě své obřady.“¹

A co se týče toho, kdo se vydá do Mekky, ale nemá v úmyslu vykonat velkou ani malou pouť, jako je obchodník, dřevorubec, pošťák a podobně, ten nemusí vstupovat do stavu zasvěcení (ihrámu), ledaže by si to sám přál, neboť Prorok ﷺ řekl v dříve zmíněném hadíthu, když uváděl místa zasvěcení (míqáty):

«هُنَّ لَهُنَّ، وَلَمْ يَأْتِ عَلَيْهِنَّ مِنْ غَيْرِ أَهْلِهِنَّ، مِمَّنْ أَرَادَ الْحَجَّ وَالْعُمْرَةَ»

„Jsou pro jejich obyvatele, a pro ty, kdo k nim přicházejí, i když nejsou z jejich obyvatel, ze všech, kteří zamýšlejí vykonat velkou pouť (hadždž) i malou (‘umra).“² Z toho tedy vyplývá, že kdo projde místy zasvěcení a nemá v úmyslu vykonat velkou ani malou pouť, nemusí vstupovat do stavu zasvěcení (ihrámu).

¹ Zaznamenal ho Muslim pod číslem (1297).

² Viz výše.

A to je z Božího milosrdenství vůči lidem a z Jeho ulehčení pro ně a za to Mu patří chvála a dík. Potvrzuje to i skutečnost, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír), když přišel do Mekky v roce jejího dobytí, nevstoupil do stavu zasvěcení, nýbrž do ní vstoupil s přilbou na hlavě, protože tehdy nezamýšlel vykonat velkou pout' (hadždž) ani malou pout' ('umra), nýbrž ji chtěl dobýt a odstranit z ní modloslužebnictví.

A ten, jehož obydlí je blíže Mekce než místa zasvěcení, jako jsou obyvatelé Džiddy, Umm as-Salam, Bahry, aš-Šará'i', Badru, Mastúry a podobných míst, nemusí jít k žádnému z pěti výše uvedených míst zasvěcení. Jeho obydlí je jeho místem zasvěcení (míqátem) a z něj vstupuje do stavu ihrámu pro velkou nebo malou pout', kterou zamýšlí vykonat. Pokud má jiné obydlí mimo místo zasvěcení, má na výběr: buď vstoupí do stavu ihrámu z místa zasvěcení, anebo ze svého obydlí, které je Mekce blíže než ono místo zasvěcení, a to z důvodu obecnosti výroku Proroka ﷺ v hadíthu od Ibn 'Abbáse (ať je s ním Bůh spokojen), který vyprávěl, že poté co zmínil místa zasvěcení, řekl:

«فَمَنْ كَانَ دُونَهُنَّ، فَمَهُلُّهُ مِنْ أَهْلِهِ، وَكَذَلِكَ حَتَّى أَهْلُ مَكَّةَ يَهْلُونَ مِنْ مَكَّةَ»

„A kdo je blíže Mekce než tato místa, pak jeho započetí pouti¹ je jeho domov, a stejně tak i

¹ Jeho započetí pouti: tedy jeho hlasité pronesení talbíji z místa jeho zasvěcení.

obyvatelé Mekky vstupují do stavu ihrámu z Mekky.”¹ Zaznamenal ho al-Buchárí a Muslim.

Avšak ten, kdo chce vykonat malou pouť a je v posvátném okrsku (al-Haram), musí z něj vyjít ven a odtud se zasvětit pro malou pouť, protože když ‘Á’iša požádala Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) o malou pouť, nařídil jejímu bratrovi ‘Abdurrahmánovi, aby s ní vyšel ven z posvátného okrsku, aby odtud vstoupila do ihrámu. Z toho plyne, že ten, kdo vykonává malou pouť, nevstupuje do ihrámu na malou pouť z posvátného okrsku (al-Haram), ale mimo něj.

Tento hadíth upřesňuje předchozí hadíth Ibn ‘Abbáse a naznačuje, že záměrem Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) v jeho slovech:

«حَتَّى أَهْلُ مَكَّةَ يُهْلُونَ مِنْ مَكَّةَ»

„...dokud lid Mekky nevstoupí do stavu zasvěcení z Mekky“², bylo to, že se jedná o vstup do stavu zasvěcení (ihrám) pro velkou pouť, nikoli pro malou pouť. Kdyby totiž bylo povoleno vstoupit do stavu zasvěcení pro malou pouť z posvátného okrsku (haram), bylo by to ‘Á’íše povoleno a nebylo by jí uloženo vyjít mimo něj. To je zřejmé a je to názor většiny učenců. A pro věřícího je to jistější, protože tak jedná v souladu s oběma hadíthy. A jen Bůh dává veškerý úspěch.

¹ Část předchozího hadíthu.

² Již bylo uvedeno výše.

Co se týče toho, co dělají někteří lidé, totiž častého vykonávání malé pouti po velké pouti z Tan'ímu, Dži'rány nebo odjinud, přestože již vykonali malou pout' před velkou poutí, neexistuje žádný důkaz o tom, že by to bylo předepsáno. Naopak, důkazy naznačují, že je lepší se toho zdržet, protože Prorok ﷺ a jeho společníci (ať je s nimi Bůh spokojen) nevykonávali malou pout' po dokončení velké pouti. 'Á'íša vykonala malou pout' z Tan'ímu pouze proto, že ji nemohla vykonat s ostatními lidmi při vstupu do Mekky kvůli menstruaci. Požádala tedy Proroka ﷺ, aby mohla vykonat malou pout' jako náhradu za tu, ke které vstoupila do ihrámu u místa pro ihrám, a Prorok ﷺ jí vyhověl. Tím vykonala dvě malé poutě: malou pout', která byla součástí její velké pouti, a tuto samostatnou malou pout'. Pokud se tedy někdo nachází ve stejné situaci jako 'Á'íša, je přípustné, aby vykonal malou pout' po dokončení velké pouti, jednáje tak v souladu se všemi důkazy a pro usnadnění muslimům.

Není pochyb o tom, že když se poutníci po dokončení velké pouti věnují další malé pouti kromě té, se kterou vstoupili do Mekky, je to pro všechny namáhavé, způsobuje to tlačence a nehody a je to v rozporu s vedením Proroka ﷺ a jeho sunnou. A jen Bůh dává veškerý úspěch.

Kapitola

O pravidlu pro toho, kdo dorazí k místu zasvěcení (míqát) mimo měsíce velké poutě (hadždž)

Věť, že u toho, kdo dorazí k místu zasvěcení, nastávají dvě situace:

První: Pokud tam dorazí mimo měsíce velké poutě, jako je měsíc ramadán a ša'bán, je pro něj doporučené (sunna), aby se zasvětil pro malou pout', a to tak, že k ní v srdci pojme úmysl a jazykem pronese slova: „Labbajka ‘umratan“ nebo „Alláhumma labbajka ‘umratan,“ poté pronese talbíju Proroka, která zní:

«لَبَّيْكَ اللَّهُمَّ لَبَّيْكَ، لَبَّيْكَ لَا شَرِيكَ لَكَ لَبَّيْكَ، إِنَّ الْحَمْدَ وَالنِّعْمَةَ لَكَ وَالْمُلْكَ، لَا شَرِيكَ لَكَ».

„Labbajka l-láhumma labbajk, labbajka lá šaríka laka labbajk, inna-l-hamda wa-n-ni'mata laka wa-l-mulk, lá šaríka lak.“

(Zde jsem k službám Tvým, Bože, zde jsem k službám Tvým. Zde jsem k službám Tvým, nemáš společníka žádného, zde jsem k službám Tvým. Vpravdě chvála i dobrodiní náleží Tobě, i království. Nemáš společníka žádného.)¹ A říká hodně tuto talbíju a vzpomínání (dhikr) na Boha, dokud nedorazí ke Ka'bě. Když k ní dorazí, přestane říkat talbíju, vykoná sedm obcházení (tawáf) okolo Ka'by

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (1549) a Muslim pod číslem (1184).

a pomodlí se dvě rak'a za Maqám Ibráhím. Poté vyjde k as-Safá a sedmkrát přejde mezi as-Safá a al-Marwa, poté si oholí hlavu nebo si zkrátí vlasy, čímž je jeho malá pout' dokončena a je mu povoleno vše, co mu bylo zakázáno ve stavu zasvěcení.

Druhá: Pokud tam přijde v měsících velké pouti, kterými jsou šawwál, dhú l-qa'da a prvních deset dní z měsíce dhú l-hidždža.

V tomto případě má na výběr ze tří možností, a to: vykonat velkou pout' samostatně nebo malou pout' samostatně, anebo obě spojit, protože Prorok ﷺ, když dorazil k místu zasvěcení v měsíci dhú l-qa'da během Pouti na rozloučenou, dal svým společníkům na výběr mezi těmito třemi druhy pouti. V tomto případě je však také doporučené (sunna), pokud s sebou nemá obětní zvíře, zasvětit se k malé pouti a vykonat to samé, co jsme zmínili v případě toho, kdo dorazí k místu zasvěcení mimo měsíce velké poutě, protože Prorok ﷺ nařídil svým společníkům, když se přiblížili k Mekce, aby své zasvěcení změnili na malou pout', a v Mekce jim to zdůraznil. V poslušnosti vůči jeho ﷺ příkazu pak vykonali obcházení a chození mezi pahorky, zkrátili si vlasy a vystoupili ze stavu zasvěcení, vyjma toho, kdo s sebou měl obětní zvíře. Tomu Prorok ﷺ nařídil, aby zůstal ve stavu zasvěcení, dokud z něj nevystoupí v den oběti. A pro toho, kdo s sebou vede obětní zvíře, je doporučené (sunna), aby se zasvětil současně k velké i malé pouti, protože

Prorok ﷺ tak učinil a vedl s sebou obětní zvíře. A přikázal těm ze svých společníků, kteří s sebou vedli obětní zvíře a již se zasvětili k malé pouti, aby pronesli talbíju pro velkou pouť společně se svou malou poutí a aby nevystupovali ze stavu zasvěcení, dokud jej neukončí pro obě pouti zároveň v Den oběti. A pokud se ten, kdo s sebou vede obětní zvíře, zasvětil pouze pro velkou pouť, pak také zůstane ve stavu zasvěcení, dokud z něj nevystoupí v Den oběti, stejně jako ten, kdo obě pouti spojuje (qárin).

Z toho plyne, že ten, kdo se zasvětit pouze pro velkou pouť anebo pro velkou i malou pouť a nemá s sebou obětní zvíře, neměl by setrvat ve svém stavu zasvěcení. Naopak, je pro něj doporučené (sunna), aby své zasvěcení změnil na malou pouť, vykonal tawáf a chození mezi pahorky, zkrátil si vlasy a opustil tak stav zasvěcení, tak jak to přikázal Prorok ﷺ těm svým společníkům, kteří s sebou neměli obětní zvíře, ledaže by se kvůli pozdnímu příjezdu obával, že zmešká velkou pouť; pak je přípustné, aby ve svém stavu zasvěcení setrval. A Bůh ví nejlépe.

A pokud se poutník obává, že nebude moci vykonat své rituály, protože je nemocný nebo se bojí nepřítele a podobně, je pro něj žádoucí, aby řekl při vstupu do stavu zasvěcení (ihrám): „Pokud mě zdrží nějaká překážka, pak mé místo uvolnění z ihrámu je tam, kde jsi mě zdržel,” podle hadíthu od Dubá’a bint az-Zubajr (ať je s ní Bůh spokojen),

která řekla: „Posle Boží, chci vykonat velkou pout' (hadždž), ale jsem nemocná.“ A Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) jí řekl:

«حُجِّي وَاشْتَرِطِي أَنَّ مَجْلِي حَيْثُ حَبَسْتَنِي»

„Vykonej pout' a dej si podmínku, že mé místo ukončení bude tam, kde mě zadržíš.“¹ Je na něm shoda.

Výhoda této podmínky je v tom, že pokud je tomu, kdo je ve stavu zasvěcení, znemožněno dokončit své obřady kvůli nemoci nebo nepříteli, je mu dovoleno tento stav ukončit a neplyne mu z toho žádná povinnost.

Kapitola

O pravidlu velké pouti (hadždž) malého dítěte a zda mu platí jako povinná velká pout'

Pout' (hadždž) malého (nedospělého) chlapce a malé dívky je platná na základě toho, co je uvedeno ve sbírce Sahíh Muslim od Ibn 'Abbáse, který vyprávěl, že jedna žena pozdvihla k Prorokovi (ať mu Bůh žehná a dá mír) chlapce a řekla: „Posle Boží, je pro tohoto platná pout' (hadždž)?“ A on řekl:

«نَعَمْ، وَلَكَ أَجْرٌ».

„Ano, a tobě náleží odměna.“²

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (5089) a Muslim pod číslem (1207).

² Zaznamenal ho Muslim pod číslem (1336).

A ve sbírce Sahíh al-Bucháří je zaznamenáno, že Sá'ib Ibn Jazíd (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „Vykonal jsem velkou pout' (hadždž) s Poslem Božím (ať mu Bůh žehná a dá mír), když mi bylo sedm let.“¹ Avšak tato velká pout' jim neplatí místo jejich povinné velké pouti.

A taktéž velká pout' otroka a otrokyně je platná, ale nezprošťuje je povinnosti velké pouti na základě hadíthu Ibn 'Abbáse (ať je s nimi Bůh spokojen), který vyprávěl, že Prorok ﷺ řekl:

«أَيُّمَا صَبِيٍّ حَجَّ، ثُمَّ بَلَغَ الْحِنْثَ، فَعَلَيْهِ أَنْ يَحُجَّ حَجَّةً أُخْرَى، وَأَيُّمَا عَبْدٍ حَجَّ، ثُمَّ أَعْتَقَ، فَعَلَيْهِ حَجَّةٌ أُخْرَى»

„Vykoná-li dítě pout' (hadždž) a poté dosáhne dospělosti, je pro něj povinné vykonat další velkou pout' (hadždž), a vykoná-li otrok pout' (hadždž) a poté je propuštěn, je povinen vykonat další velkou pout' (hadždž).“² Zaznamenali ho Ibn Abí Šajba a al-Bajhaqí s dobrým (hasan) řetězcem.

Pokud chlapec ještě nedosáhl věku rozlišení, učiní za něj jeho poručník úmysl pro ihrám, svlékne ho ze šitého oděvu a pronáší za něj talbíju, čímž se chlapec stane zasvěceným a je mu zakázáno to, co je zakázáno dospělému zasvěcenému. Stejně tak u dívky, která ještě nedosáhla věku rozlišení, její poručník za ni učiní záměr pro ihrám a pronáší za ni talbíju, čímž se stane zasvěcenou a je jí zakázáno

¹ Zaznamenal ho al-Bucháří pod číslem (1858).

² Zaznamenal ho Ibn Abí Šajba (sv. 4/444).

to, co je zakázáno dospělé zasvěcené. A oba by měli mít čistý oděv i tělo během obcházení Ka'by (tawáf), protože tawáf se podobá modlitbě a očista je podmínkou její platnosti.

A pokud chlapec a dívka již dosáhli věku rozlišení, vstoupí do ihrámu se svolením svého poručníka a při vstupu do ihrámu vykonají to, co činí dospělý, jako je velká očista, navonění se a podobně. Jejich poručníkem je ten, kdo spravuje jejich záležitosti a stará se o jejich zájmy, ať už je to jejich otec, matka, nebo někdo jiný. A poručník za ně vykoná to, co sami nezvládnou, jako je kamenování a podobně, a jsou povinni vykonat všechny ostatní obřady poutě, jako je stání na hoře 'Arafát, přenocování v údolí Miná a v Muzdalifě, tawáf a chození mezi pahorky. A pokud nejsou schopni vykonat obcházení Ka'by a chození mezi pahorky, budou nesení. A nejlepší pro toho, kdo je nese, je, aby nečinil obcházení a chození společným pro sebe a pro ně, nýbrž aby měl úmysl je vykonat za ně a aby pro sebe vykonat samostatný tawáf a samostatné chození mezi pahorky, aby měl jistotu v uctívání a v souladu se vznešeným hadíthem:

«دَعْ مَا يَرِيكَ إِلَى مَا لَا يَرِيكَ».

„Zanech toho, o čem máš pochyby, pro to, o čem pochyby nemáš.“¹ A pokud ten, kdo je nese, má v úmyslu vykonat tawáf za sebe i za neseného,

¹ Zaznamenal ho at-Tirmidhí pod číslem (2518).

postačí to podle správnějšího ze dvou názorů, protože Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) nepřikázal té, která se ho ptala na poutí dítěte, aby vykonala tawáf jen za něj. Kdyby to bylo povinné, Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) by to objasnil. A jen Bůh dává veškerý úspěch.

Chlapci a dívky ve věku rozlišení je stejně jako dospělému ve stavu zasvěcení přikázána očista od znečištění a rituální nečistoty před zahájením obcházení Ka'by. Vstup do stavu zasvěcení (ihrámu) za malého chlapce a malou dívku není pro jejich opatrovníka povinný, nýbrž je to dobrovolný čin. Pokud tak učiní, náleží mu odměna, a pokud tak neučiní, není na něm žádný hřích. A Bůh ví nejlépe.

Kapitola

O objasnění zakázaných věcí při ihrámu (zasvěcení) a o tom, co je povoleno konat tomu, kdo je ve stavu zasvěcení (ihrám)

Tomu, kdo je ve stavu zasvěcení – ať už je to muž, nebo žena – není po úmyslu vstoupit do tohoto stavu povolené stříhat si vlasy, ochlupení nebo nehty ani používat parfém.

A muži není dovoleno oblékat si šité oblečení vcelku, tedy v podobě, v jaké bylo střiženo a ušito, jako je košile, nebo jen jeho část, jako je nátělník, spodky, al-chuf a ponožky, ledaže nenajde spodky, pak je mu dovoleno obléci si kalhoty, a stejně tak tomu, kdo nenajde sandály, je dovoleno obléci si al-

chuf, aniž by je stříhal. Je to na základě hadíthu od Ibn ‘Abbáse (ať je s nimi oběma Bůh spokojen), který je zaznamenán ve dvou správných sbírkách, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl:

«مَنْ لَمْ يَجِدْ نَعْلَيْنِ، فَلْيَلْبَسْ خُفَّيْنِ، وَمَنْ لَمْ يَجِدْ إِزَارًا، فَلْيَلْبَسْ سَرَائِلَ».

„Kdo nenajde sandály, ať oblékne al-chuf, a kdo nenajde spodní oblečení, ať oblékne kalhoty.“¹

A co se týče toho, co je uvedeno v hadíthu od Ibn ‘Umara (ať je s nimi Bůh spokojen) o příkazu uříznout část al-chuf, když je nutné je nosit z důvodu chybějících sandálů, tak tento příkaz je zrušený, protože Prorok ﷺ to přikázal v Medíně, když byl dotázán, co si může obléct ten, kdo je ve stavu zasvěcení. Ale poté, když kázal lidem na ‘Arafátu, povolil nošení al-chuf při nedostatku sandálů a nepřikázal je uříznout. Tohoto kázání byli přítomni i ti, kteří neslyšeli jeho odpověď v Medíně, a odkládání vysvětlení až po čase potřeby není přípustné, jak je známo ve vědách o základech hadíthu (usúl al-hadíth) a fiqhu (usúl al-fiqh). A tímto je potvrzeno zrušení příkazu o uříznutí, protože kdyby to bylo povinné, Prorok ﷺ by to objasnil. A Bůh ví nejlépe.

Člověku v ihrámu je povoleno nosit al-chuf, které jsou pod kotníky, neboť jsou stejného druhu jako sandály.

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (1841) a Muslim pod číslem (1179).

Je mu povoleno svázat si spodní oděv a upevnit ho nití a podobně, neboť neexistuje žádný důkaz, který by to zakazoval.

Poutníkovi ve stavu ihrámu je dovoleno se umýt, umýt si hlavu a poškrábat si ji, pokud to potřebuje, avšak jemně a opatrně. Pokud mu kvůli tomu z hlavy něco vypadne, není na něm žádné provinění.

A ženě v ihrámu je zakázáno nosit něco šitého na tvář, jako je burka a nikáb, nebo na ruce, jako jsou rukavice, protože Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl:

«وَلَا تَتَّقِبِ الْمَرْأَةُ الْمُحْرَمَةُ، وَلَا تَلْبَسِ الْفُقَّازِينَ»

„Ať žena ve stavu ihrámu nenosí nikáb a ať nenosí rukavice.“¹ Tento hadíth zaznamenal al-Bucháří. Rukavice jsou to, co se šije nebo tká z vlny, bavlny nebo jiných materiálů na míru rukou.

A je pro ni povolené vše ostatní z šitého oblečení, jako košile, kalhoty, al-chuf, ponožky a podobně.

Rovněž je jí povoleno spustit si šátek přes tvář, pokud to potřebuje, aniž by si ho přivazovala. A i když se jí šátek dotkne tváře, ničeho se tím nedopouští; důkazem je hadíth ‘Á’iši (ať je s ní Bůh spokojen), která vyprávěla: „Kolem nás projížděli jezdci a my jsme byly s Poslem Božím (ať mu Bůh žehná a dá mír) ve stavu zasvěcení (ihrám). Když byli u nás, každá z nás si spustila svůj džilbáb z hlavy přes tvář, a když nás minuli, odkryly jsme si

¹ Zaznamenal ho al-Bucháří pod číslem (1838).

ji.¹ Zaznamenali ho Abú Dáwúd a Ibn Mádžah a ad-Dáraqutní zaznamenal od Umm Salamy podobný hadíth.

Stejně tak si může zakrýt ruce svým oděvem či něčím jiným a je pro ni povinné zahalit si tvář a ruce, pokud je mezi cizími muži, protože je nahotou podle slov Všemohoucího Boha:

﴿...وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ...﴾

{...A necht' ukazují své ozdoby jedině svým manželům...} [Světlo: 31]. A není pochyb o tom, že obličej a ruce patří k největším ozdobám.

A obličej je ještě větší a zřejmější a Všemohoucí Bůh pravil:

﴿...وَإِذَا سَأَلْتُمُوهُنَّ مَتَاعًا فَاسْأَلُوهُنَّ مِنْ وَرَاءِ حِجَابٍ ذَلِكُمْ أَطْهَرُ لِقُلُوبِكُمْ وَقُلُوبِهِنَّ...﴾

{...A žádáte-li je o předmět nějaký, žádejte o to přes závěs, to bude čistší pro srdce vaše i srdce jejich....} [Spojenci: 53].

Co se týče zvyku mnoha žen dávat si pod šátek (chimár) čelenku, aby jim odstával od tváře, nemá to, pokud víme, žádný základ v islámském právu. Kdyby to bylo předepsáno, Posel ﷺ by to své obci objasnil a nebylo by mu dovoleno o tom mlčet.

Mužům a ženám ve stavu ihrámu je povoleno vyprat si svůj poutní oděv od špíny a podobně a je jim také povoleno si ho vyměnit za jiný.

¹ Zaznamenal ho Abú Dáwúd pod číslem (1833).

A není jim povoleno nosit žádný oděv dotčený šafránem nebo warsem (rostlina, která barví oděv nažluto), protože Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) to zakázal v hadíthu od Ibn 'Umara (ať je Bůh s nimi spokojen).

Povinností poutníka je zanechat neslušné mluvy, hříšného jednání a sporů, neboť Všemohoucí Bůh pravil:

﴿الْحَجُّ أَشْهُرٌ مَّعْلُومَاتٌ فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ الْحَجَّ فَلَا رَفَثَ وَلَا فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ فِي الْحَجِّ...﴾

{Velká pouť se koná v měsících známých. Ten, kdo se zaváže vykonat v nich pouť, nechť se zdrží intimního styku, přestoupení příkazů a hádek během pouti...} [Kráva: 197].

A bylo správně zaznamenáno, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl:

«مَنْ حَجَّ، فَلَمْ يَرْفُثْ، وَلَمْ يَفْسُقْ، رَجَعَ كَيَوْمٍ وَلَدَتْهُ أُمُّهُ».

„Kdo vykoná pouť (hadždž), aniž by měl intimnosti a dělal hříšné věci, vrátí se z ní, jako byl v den, kdy ho matka porodila.“¹ Intimní styk (arabsky rafath) se vztahuje na pohlavní styk a na oplzlost řeči a činů. Přestoupení příkazů (fusúq) jsou hříchy a hádky (džidá) jsou spory o nepravdě či o tom, co je bez užitku. Avšak hádka vedená tím nejlepším způsobem k ukázání pravdy a vyvrácení nepravdy

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí od Abú Hurajry (ať je s ním Bůh spokojen) pod číslem (1521) a Muslim pod číslem (1350).

je nejenže přípustná, ale dokonce přikázaná na základě slov Vznešeného Boha:

﴿ادْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَادِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ...﴾

{Vyzývej k cestě Pána svého moudrostí i kázáním krásným a ved' s nimi spor slovy nejlepšími!...} [Včely: 125].

Muži ve stavu zasvěcení (ihrám) je zakázáno pokrýt si hlavu a také obličej něčím těsným, jako je čepice, klobouk, turban a podobně, na základě slov Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) o tom, kdo v den 'Arafa spadl ze svého jezdeckého zvířete a zemřel:

«اغْسِلُوهُ بِمَاءٍ وَسِدْرٍ، وَكَفَّنُوهُ فِي ثَوْبَيْهِ، وَلَا تَحْمَرُّوا رَأْسَهُ، وَلَا وَجْهَهُ، فَإِنَّهُ يُبْعَثُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مُلْتَبِّيًا»

„Omyjte ho vodou a mýdlem, zabalte ho do jeho dvou oděvů a nepřikrývejte mu hlavu ani obličej, neboť bude v den zmrtvýchvstání vzkříšen jako poutník.“¹ Na tomto hadíthu je shoda a toto je znění podle Muslima.

A pokud jde o zastínění pod střechou auta, slunečníkem či něčím podobným, není na tom nic špatného, stejně jako zastínění ve stanu a pod stromem, protože ve správné sbírce je zaznamenáno, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) byl zastíněn oděvem, když házel kamínky na Džamra al-'Aqaba, a je o něm (ať mu Bůh žehná a dá

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (1521) a Muslim pod číslem (1350).

mír) správně zaznamenáno, že mu byl postaven stan v Namiře a on se v něm usadil, dokud se slunce nesklonilo v den 'Arafa.

A mužům a ženám, kteří jsou ve stavu zasvěcení, je zakázáno zabíjet suchozemskou lovnou zvěř, napomáhat při tom a plašit ji z jejího místa, uzavírat manželství, mít pohlavní styk, zasnoubit se a dotýkat se s touhou podle hadíthu od Uthmána (ať je s ním Bůh spokojen), který vyprávěl, že Prorok ﷺ řekl:

«لَا يَنْكُحُ الْمُحْرَمُ وَلَا يُنْكَحُ وَلَا يَخْطُبُ»

„Ať se ten, kdo je ve stavu zasvěcení, nežení ani nezasnubuje.“¹ Zaznamenal ho Muslim.

Pokud si člověk v ihrámu obleče šité oblečení, zakryje si hlavu nebo se navoní, protože to neví nebo zapomene, nemusí se za to vykupovat, ale musí s tím okamžitě přestat a odstranit to, jakmile si vzpomene nebo se to dozví. Stejně tak, pokud si někdo oholí hlavu, ostříhá si vlasy nebo nehty, protože to neví nebo zapomene, tak to podle správného názoru nevadí.

A muslimovi je zakázáno – ať je ve stavu zasvěcení či nikoliv, ať je to muž či žena – zabíjet zvěř v posvátném okrsku a napomáhat při jejím zabíjení nástrojem, posunkem nebo čímkoliv podobným.

¹ Zaznamenal ho Muslim pod číslem (1409).

A v posvátném okrsku je zakázáno vyhánět zvěř z jejího místa, kácet stromy a sekat zelené rostliny a sbírat ztracené věci, leda by to člověk ohlásil, kvůli slovům Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír):

«فَإِنَّ هَذَا الْبَلَدَ - يَعْنِي مَكَّةَ - حَرَامٌ بِحُرْمَةِ اللَّهِ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ، لَا يُعْصَدُ شَوْكُهُ، وَلَا يُفَرُّ صَيْدُهُ، وَلَا يُنْقَطُ لِقَطْعُهُ إِلَّا مَنْ عَرَفَهَا، وَلَا يُخْتَلَى خِلَاهَا»

„Věřu, že tato země – tj. Mekka – je z Božího ustanovení nedotknutelná až do dne zmrtvýchvstání: její trní se nesmí lámat, její zvěř se nesmí plašit, její nalezené věci se nesmí sbírat, leda tím, kdo je veřejně ohlásí, a její čerstvá tráva se nesmí sekat.“¹ Je na něm shoda.

A al-munšid je ohlašovatel a al-chalá je čerstvá tráva. A Miná a Muzdalifa patří do posvátného okrsku, avšak ‘Arafát tam nepatří.

Kapitola

O tom, co má dělat poutník při vstupu do Mekky, a objasnění toho, co má dělat po vstupu do Posvátné mešity, včetně obcházení Ka‘by a jeho způsobu

Když poutník ve stavu ihrámu dorazí do Mekky, je doporučeno, aby před vstupem vykonal velkou očistu, protože to tak udělal Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír). A když dorazí k Posvátné mešitě, je doporučeno (sunna), aby vstoupil pravou nohou a řekl: „Ve jménu Božím, ať Bůh žehná a dá mír Poslu

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (1834) a Muslim pod číslem (1353).

Božímu, utíkám se k Velkolepému Bohu, k Jeho ctěné tváři a věčné moci před prokletým satanem, Bože, otevři mi brány Svého milosrdenství.” A říká se to také při vstupu do jakékoliv mešity. Pro vstup do Posvátné mešity, pokud je mi známo, neexistuje žádná zvláštní prosba, která by byla spolehlivě doložena od Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír).

A když dorazí ke Ka'bě, ukončí talbíju před započítím tawáfu, pokud vykonává velkou a malou pouť postupně (tamattu') či malou pouť ('umra). Poté zamíří k Černému kameni, natočí se směrem k němu, dotkne se ho pravou rukou a políbí ho, je-li to možné, aniž by přitom ubližoval lidem v tlačenici. Při dotyku řekne: „Bismilláhi wa Alláhu akbar,“ anebo řekne: „Alláhu akbar.“ A pokud je políbení obtížné, dotkne se ho svou rukou nebo holí či něčím podobným a políbí to, čím se ho dotkl. A pokud je obtížné se ho dotknout, ukáže na něj a řekne: „Alláhu akbar,“ ale nepolíbí to, čím ukazuje. Podmínkou platnosti tawáfu je, aby byl ten, kdo ho vykonává, ve stavu rituální čistoty, bez malého i velkého znečištění, protože tawáf je jako modlitba, jen s tím rozdílem, že je při něm povoleno hovořit. Během tawáfu má poutník dům (Ka'bu) po své levici. Pokud na začátku svého tawáfu řekne: „Bože, z víry v Tebe, z přesvědčení o pravdivosti Tvé Knihy, pro naplnění úmluvy s Tebou a v následování sunny Tvého Proroka Muhammeda ﷺ,“ je to dobré, protože to bylo zaznamenáno od

Proroka ﷺ. Obchází sedm okruhů, přičemž v prvních třech okruzích prvního tawáfu zrychlí krok (ramal). Tím je myšlen tawáf, který člověk vykoná jako první po příchodu do Mekky, ať už vykonává malou pouť ('umru), spojuje velkou a malou pouť postupně (tamattu'), je zasvěcen pouze pro velkou pouť, nebo spojuje velkou pouť s malou (qirán). Ve zbývajících čtyřech okruzích pak jde normálním krokem. Každý okruh začíná u Černého kamene a u něj také končí.

Ramal je rychlá chůze s krátkými kroky a je pro něj doporučené odhalit si pravé rameno v průběhu celého tohoto obcházení a nikoli v jiném, a to tak, že střed oděvu se vede pod pravým ramenem a oba jeho konce se přehodí přes levé rameno.

A pokud má pochyby o počtu okruhů, staví na jistotě, což je menší počet. Pokud má tedy pochyby, zda obešel tři nebo čtyři okruhy, bere je jako tři, a stejně tak postupuje při chození mezi pahorky (sa'í).

A po dokončení tohoto tawáfu si oblékne svůj svrchní oděv, přehodí si jej přes obě ramena a jeho cípy nechá na prsou předtím, než se pomodlí dvě rak'a tawáfu.

Mezi to, co by se mělo u žen odsuzovat a před čím by měly být varovány, patří jejich obcházení (tawáf) s ozdobami a voňavkami a jejich nedostatečné zahalení. Je jejich povinností se zahalovat a zanechat ozdob během obcházení a v

jiných situacích, kde se ženy mísí s muži, protože jsou nahotou a pokušením. Tvář ženy je její nejzjevnější ozdobou, a proto ji nesmí odhalovat nikomu kromě mužů, které si nemůže nikdy vzít, na základě slov Vznešeného Boha:

{...وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ...}

{... A necht' ukazují své ozdoby jedině svým manželům...} [Světlo: 31]. Proto jim není dovoleno odhalovat tvář při líbání Černého kamene, pokud je vidí nějakí muži, a pokud se jim nenaskytne příležitost dotknout se kamene a políbit jej, nesmí se tlačit mezi muže. Spíše mají obcházet za nimi a to je pro ně lepší a je za to větší odměna než obcházení blízko Ka'by, při kterém by se tlačily s muži. Rychlá chůze a odhalení pravého ramene nejsou dovolené při jiném obcházení než tomto, ani při chození mezi pahorky, ani pro ženy, protože Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) nevykonal rychlou chůzi a odhalení ramene kromě při svém prvním obcházení, které vykonal, když přijel do Mekky. Během obcházení má být člověk očištěn od znečištění a rituální nečistoty, podřízený a pokorný svému Pánu.

A člověku se doporučuje, aby během svého obcházení co nejvíce dělal dhikr a dua, a pokud při něm recituje něco z Koránu, je to dobré, přičemž při tomto obcházení, ani při jiných, ani při chození mezi pahorky není povinný žádný specifický dhikr ani žádná specifická dua.

Co se týče toho, co někteří lidé zavedli, tedy určení specifického vzpomínání Boha (dhikr) či proseb (dua) pro každý okruh tawáfu nebo chození mezi pahorky, to nemá žádný podklad. Postačí jakýkoliv dhikr nebo dua, které jsou možné. A když je na úrovni Jemenského rohu, dotkne se ho pravou rukou a řekne: „Bismi-lláhi wa-lláhu akbar,“ ale nepolíbí ho. Pokud je pro něj obtížné se ho dotknout, vynechá to a pokračuje ve svém obcházení a neukazuje na něj ani neříká takbír, když je na jeho úrovni, neboť to, pokud je nám známo, nebylo doloženo od Proroka ﷺ. A doporučuje se mu, aby mezi Jemenským rohem a Černým kamenem říkal:

{...رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ (201)}

{...Pane náš, daruj nám dobré na světě tomto i dobré ve světě budoucím a uchraň nás před utrpením ohně! (201)} [Kráva: 201]. A pokaždé, když mine Černý kámen, dotkne se ho, políbí ho a řekne: „Alláhu akbar,“ a pokud to není možné, ukáže na něj pokaždé, když ho mine, a řekne takbír.

Nevadí vykonat tawáf za Zamzam a Maqám Ibráhím, zejména při tlačenci. Celá mešita je místem pro tawáf, a i když je vykonán v jejích klenutých chodbách, je platný. Avšak vykonat ho blízko Ka'by je lepší, pokud je to možné.

A když dokončí tawáf, pomodlí se dvě rak'a za Maqám, je-li to možné. Pokud to není možné z

důvodu velkého davu a podobně, pomodlí se je na jakémkoli místě v mešitě. A je doporučeno v nich číst po Fátize:

﴿قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ ۝١﴾

{Rci: „Nevěřící! (1)} [Nevěřící: 1] v prvním rak'a
a

﴿قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ ۝١﴾

{Rci: „On Bůh je jedinečný (1)} [Upřímnost víry: 1] ve druhém rak'a. A to je nejlepší a pokud čte něco jiného, nevadí to. Poté zamíří k Černému kameni a dotkne se ho pravou rukou, je-li to pro něj možné, podle vzoru Proroka ﷺ.

Poté vyjde k pahorku Safá, vystoupí na něj nebo se u něj jen postaví, přičemž výstup na pahorek Safá je lepší, je-li to možné, a na začátku prvního úseku přečte slova Všemohoucího:

﴿إِنَّ الصَّفَا وَالْمَرْوَةَ مِنْ شَعَائِرِ اللَّهِ...﴾

{Věru, Safá a Marwa patří k obřadům Božím...}
[Kráva: 158].

A je doporučeno postavit se na pahorku Safá směrem ke qible, chválit Boha, velebit Ho a říci: „Lá iláha illa-l-láh, wa-l-láhu akbar, lá iláha illa-l-láhu wahdahu lá šaríka lahu, lahu-l-mulku wa lahu-l-hamdu, juhjí wa jumítu, wa huwa 'alá kulli šaj'in qadír, lá iláha illa-l-láhu wahdahu, andžaza wa'dahu, wa nasara 'abdahu, wa hazama-l-ahzába wahdah.“ (Není boha kromě Boha a Bůh je největší. Není boha kromě Boha, Jediného, jenž nemá

společníka žádného. Jemu náleží vláda i chvála, On oživuje i usmrcuje a On má moc nad každou věcí. Není boha kromě Boha, Jediného. On splnil Svůj slib, pomohl Svému služebníku a Sám porazil spojence.). Poté dělá dua se zdviženými rukama tím, co je mu snadné, a tento dhikr a dua opakuje třikrát. Poté sestoupí a jde k pahorku Marwa, dokud nedojde k prvnímu znamení, kde mají muži zrychlit chůzi až ke druhému znamení. Ženě ale není předepsáno, aby mezi dvěma znameními zrychlila, protože její tělo má být zahaleno. Naopak je pro ni předepsáno, aby po celou dobu chození mezi pahorky šla normální chůzí. Poté dojde na pahorek Marwa, vystoupí na něj nebo se u něj zastaví. A vystoupit na něj je lepší, je-li to možné, a na pahorku Marwa říká a dělá totéž, co říkal a dělal na pahorku Safá, s výjimkou přednesení verše, a to jsou slova Všemohoucího:

{إِنَّ الصَّفَا وَالْمَرْوَةَ مِنْ شَعَائِرِ اللَّهِ...}

{Věru, Safá a Marwa patří k obřadům Božím...} [Kráva: 158]. Toto se vykonává pouze při výstupu na pahorek Safa v prvním okruhu, podle příkladu Proroka ﷺ. Poté sestoupí, kráčí v místě určeném k chůzi a zrychlí v místě určeném ke zrychlení, dokud nedorazí k pahorku Safa. A tak vykoná sedm okruhů, cesta tam je jeden okruh a cesta zpět je druhý okruh, neboť Prorok ﷺ vykonal výše uvedené a řekl:

«خُذُوا عَلَيَّ مَنَاسِكَكُمْ».

„Vezměte si ode mne své obřady.“¹ Je doporučeno, aby člověk během chození mezi pahorky hojně vzpomínal Boha a prosil Ho, jak je to pro něj snadné, a aby byl očištěn od velkého i malého znečištění, ale i kdyby vykonal chození mezi pahorky bez očisty, je to dostačující. Stejně tak pokud žena dostane menstruaci nebo má očistky po obcházení Ka'by, může vykonat chození mezi pahorky a je to dostačující, protože očista není pro chození mezi pahorky podmínkou, nýbrž je jen doporučená, jak bylo zmíněno.

Po dokončení chození mezi pahorky si oholí nebo ostříhá vlasy, přičemž oholení je pro muže lepší. Pokud si vlasy jen ostříhá a oholení si nechá na velkou pout' (hadždž), je to dobré. Pokud přijde do Mekky krátce před časem velké poutě (hadždž), je pro něj lepší si vlasy jen ostříhat, aby si zbytek hlavy mohl oholit během hadždže, protože když Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) a jeho společníci přišli do Mekky čtvrtého dne měsíce dhú al-hidždža, přikázal těm, kteří s sebou nepřivedli obětní zvíře, aby se uvolnili ze zasněžení a ostříhali si vlasy, a nepřikázal jim oholení. Při stříhání je nutné zahrnout celou hlavu a nestačí ostříhat jen její část, stejně jako nestačí oholit jen její část. Co se týče ženy, pro ni je předepsáno pouze ostříhání. Je

¹ Již bylo uvedeno výše.

pro ni předepsáno, aby si z každého copu ustříhla na délku špičky prstu. A žena si nemá stříhat více než toto.

Jakmile ten, kdo je ve stavu zasvěcení, vykoná, co bylo zmíněno, je jeho malá pouť tímto dokončena a vše, co mu bylo kvůli ihrámu zakázáno, je mu opět dovoleno, ledaže by s sebou přivedl obětní zvíře, neboť v takovém případě zůstává ve stavu zasvěcení (ihrám), dokud ho neukončí pro velkou i malou pouť zároveň.

A co se týče toho, kdo se zasvětil pro samostatnou velkou pouť, anebo pro velkou a malou pouť zároveň, je pro něj doporučené, aby své zasvěcení změnil na malou pouť ('umra) a vykonal to, co koná poutník v rámci poutě typu tamattu', ledaže by s sebou přivedl obětní zvíře, neboť Prorok ﷺ to přikázal svým společníkům a řekl:

«لَوْلَا أَنِّي سَقَيْتُ الْهَدْيَ لَأَحْلَلْتُ مَعَكُمْ».

„Kdybych s sebou nebyl vedl obětinu, byl bych s vámi vyšel ze stavu zasvěcení.“¹

A pokud žena dostane menstruaci nebo očistky po vstupu do stavu zasvěcení (ihrám) pro malou pouť, nevykoná obcházení Ka'by ani chození mezi pahorky Safá a Marwa, dokud se neočistí. Jakmile se očistí, vykoná obcházení Ka'by a chození mezi pahorky, zkrátí si vlasy a tím dokončí svou malou pouť. Pokud se neočistí před dnem at-Tarwija

¹ Zaznamenal ho al-Bucháří pod číslem (1568).

(8.den dhú l-hidždža), vstoupí do stavu ihrámu pro velkou pouť z místa, kde se nachází, a odejde s ostatními do Miná, čímž spojí velkou a malou pouť. A vykoná vše, co poutník, jako je stání na 'Arafátu, pobyt u posvátného místa (al-Maš'ar), kamenování sloupů, přenocování v Muzdalifě a v Miná, obětování zvířete a zkrácení vlasů. A až se očistí, vykoná obcházení Ka'by a chození mezi pahorky Safá a Marwa, jedno obcházení a jedno chození, a to je dostačující pro její malou i velkou pouť. A to na základě hadíthu od 'Á'iši, která dostala menstruaci po vstupu do stavu ihrámu pro malou pouť a které Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl:

«أَفْعَلِي مَا يَفْعَلُ الْحَاجُّ غَيْرَ أَنْ لَا تَطُوفِي بِالْبَيْتِ حَتَّى تَطْهَرِي»

„Dělej vše, co dělá poutník, kromě obcházení Ka'by, (to nedělej) dokud se neočistíš.“¹ Je na něm shoda.

Pokud žena, která má menstruaci nebo očistky, vykoná v Den oběti kamenování sloupů (Džamrát) a zkrátí si vlasy, je jí povoleno vše, co jí bylo zakázáno v poutním zasvěcení, jako parfémy a podobně, kromě manžela; ten je jí povolen, až když se očistí a vykoná obcházení Ka'by a chození mezi pahorky.

Kapitola

O pravidlu pro vstoupení do stavu zasvěcení (ihrám) pro velkou pouť

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (305) a Muslim pod číslem (1211).

(hadždž) osmého dne dhú l-hidždža a sestoupení do Miná

Když nastane den Tarwija, což je osmý den měsíce dhú l-hidždža, doporučuje se těm v Mekce, kteří nejsou v ihrámu, a jejím obyvatelům, kteří chtějí vykonat hadždž, aby vstoupili do ihrámu pro hadždž ze svých obydlí. Je to proto, že společníci Proroka ﷺ pobývali v al-Abtah a na jeho ﷺ příkaz odtud v den Tarwija vstoupili do ihrámu pro hadždž. A Prorok ﷺ jim nepřikázal jít ke Ka'bě a vstoupit do ihrámu tam nebo u al-Mízáb. Stejně tak jim nepřikázal tawáf na rozloučenou při jejich odchodu do Miná. Kdyby to bylo předepsaným úkonem, byl by je to naučil. A veškeré dobro spočívá v následování Proroka ﷺ a jeho společníků, ať je s nimi Bůh spokojen.

Doporučuje se udělat velkou očistu, očistit se a napařmovat se při vstupu do stavu ihrámu pro velkou pouť, stejně jako se to dělá při vstupu do stavu ihrámu z místa pro zasvěcení. A po jejich ihrámu na velkou pouť se jim doporučuje, aby se v den Tarwija před polednem nebo po něm vydali do Miná a hojně odříkávali talbíju, dokud nebudou kamenovat Džamrat al-'Aqaba. V Miná se pomodlí modlitby zuhr, asr, maghrib, išá a fadžr. Doporučuje se, aby každou modlitbu vykonali v jejím čase zkráceně a bez spojování, kromě modliteb maghrib a fadžr, které se nezkracují.

A není žádný rozdíl mezi obyvateli Mekky a ostatními, protože Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) se modlil v řadách s lidmi z obyvatel Mekky a ostatními v Miná, na 'Arafátu a v Muzdalifě zkráceně a nenařídil obyvatelům Mekky, aby modlitbu vykonávali nezkráceně, a kdyby to pro ně bylo povinné, objasnil by jim to.

Poté, po východu slunce v den 'Arafa, se poutník vydá z Miná na 'Arafát a je doporučené (sunna), aby se zastavili v Namiře až do začátku odpoledního stínu, pokud je to možné, protože to tak učinil Prorok ﷺ.

Jakmile slunce překročí zenit, je doporučené, aby imám či jeho zástupce přednesl lidem kázání přiměřené dané situaci, v němž objasní, co je poutníkovi v tento den i po něm předepsáno, přikáže jim bohabojnost, Boží jedinnost a upřímnost vůči Němu ve všech skutcích, varuje je před Jeho zákazy a doporučí jim, aby se drželi Knihy Boží a sunny Jeho Proroka ﷺ, aby podle nich soudili a obraceli se k nim pro rozsouzení ve všech záležitostech a tak v tom všem následovali Proroka ﷺ. Poté se pomodlí polední a odpolední modlitbu zkráceně a spojeně v čase té první, s jedním azánem a dvěma iqámami, protože to tak učinil Prorok ﷺ, jak to zaznamenal Muslim v hadíthu od Džábira, (ať je s ním Bůh spokojen).

Poté lidé stojí na 'Arafátu, a ten je celý místem pro stání, kromě údolí 'Urana. Doporučuje se

obrátit se ke qible a k hoře (Džabal ar-Rahma), pokud je to snadné. Pokud není snadné se obrátit k oběma, obrátí se ke qible, i když není obrácen k hoře. Poutníkovi se na tomto místě doporučuje, aby se usilovně věnoval vzpomínání na Boha, Jeho vzývání a pokorným prosbám k Němu. Při prosbách zvedá ruce. A pokud pronáší talbíju nebo recituje něco z Koránu, je to dobré. A je doporučené, aby často říkal: „Lá iláha illá-lláhu wahdahu lá šaríka lah, lahu-l-mulku wa lahu-l-hamd, juhjí wa jumítu wa huwa ‘alá kulli šaj’in qadír“ (Není božstva kromě Boha Jediného, jenž společníka nemá. Jemu náleží vláda a Jemu náleží chvála. On dává život i smrt a On nade vším moc má), protože je zaznamenáno, že Prorok ﷺ řekl:

«خَيْرُ الدُّعَاءِ دُعَاءُ يَوْمِ عَرَفَةَ، وَأَفْضَلُ مَا قُلْتُ أَنَا وَالنَّبِيُّونَ مِنْ قَبْلِي: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ، يُحْيِي وَيُمِيتُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ»

„Nejlepší dua je dua v den ‘Arafátu a nejlepší, co jsem pronesl já i proroci přede mnou, jsou slova: Lá iláha illa-lláhu wahdahu lá šaríka lahu, lahu-l-mulku wa lahu-l-hamdu, juhjí wa jumítu wa huwa ‘alá kulli šaj’in qadír.“ (Není boha kromě Boha, Jediného, jenž nemá společníka žádného. Jemu náleží vláda i chvála, On dává život i smrt a má moc nad každou věcí.)¹ A bylo správně zaznamenáno, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl:

¹ Zaznamenal ho at-Tirmidhí pod číslem (3585).

«أَحَبُّ الْكَلَامِ إِلَى اللَّهِ أَرْبَعٌ: سُبْحَانَ اللَّهِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ».

„Bůh má nejraději čtyři výroky: subhánalláh (sláva Bohu), alhamdulilláh (chvála Bohu), lá iláha ilá-lláh (není boha kromě Boha) a Alláhu akbar (Bůh je největší).”¹

A je třeba tento dhikr říkat co nejvíce a opakovat ho s pokorou a uvědoměním si v srdci. A také je třeba co nejvíce říkat dhikr a prosby, které jsou uvedeny v islámském zákonu, a to v každém čase, obzvláště pak na tomto místě a v tento velký den. A měl by si vybrat formy dhikru a proseb, které jsou krátké a všezahrnující, mezi ty patří:

* Sláva Bohu a chvála Jemu, Sláva Bohu Mocnému.

{...لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ (87)}

{...Není božstva kromě Tebe! Sláva Tobě! Patřil jsem věru mezi nespravedlivé. (87)} [Proroci: 87].

* Lá iláha illá-lláhu, wa lá na‘budu illá ijjáhu, lahu n-ni‘ma wa lahu l-faḍlu wa lahu th-thaná‘u l-hasanu, lá iláha illá-lláhu muchliṣína lahu d-dína wa law kariha l-káfirún. (Není boha kromě Boha, neuctíváme nic kromě Něho. On prokazuje dobrodiní, je hoden přednosti a Jemu náleží velebení nejnádhernejší. Není boha kromě Boha, jemuž upřímně zasvěcujeme víru, i když se to nevěřícím protiví.)

¹ Zaznamenal ho Muslim pod číslem (2137).

* Lá hawla wa lá quwwata illá bi-lláh. (Není moci ani síly leč u Boha.)¹

* {...رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ 201}

* {...Pane náš, daruj nám dobré na světě tomto i dobré ve světě budoucím a uchraň nás před utrpením ohně! (201)}

[Kráva: 201].

* اللَّهُمَّ أَصْلِحْ لِي دِينِي الَّذِي هُوَ عِصْمَةُ أَمْرِي، وَأَصْلِحْ لِي دُنْيَايَ الَّتِي فِيهَا مَعَاشِي، وَأَصْلِحْ لِي آخِرَتِي الَّتِي فِيهَا مَعَادِي، وَاجْعَلْ الْحَيَاةَ زِيَادَةً لِي فِي كُلِّ خَيْرٍ، وَالْمَوْتَ رَاحَةً لِي مِنْ كُلِّ شَرٍّ.

* Alláhumma ašlih lí dínija l-ladí huwa 'iṣmatu amrī wa ašlih lí dunjája l-latí fihá ma'áší wa ašlih lí áchiratija l-latí fihá ma'ádí wa dž'ali-l-hajáta zijádatan lí fí kulli chajrin wa-l-mawta ráhatan lí min kulli šarr. (Bože, naprav moji víru, která je tím, čeho se přidržuji, a naprav mi můj pozemský život, ve kterém je moje živobytí, a naprav mi můj budoucí život, který je místem mého návratu, a učiň můj život rozmnožením všeho dobrého a učiň mou smrt ulehčením od všeho zlého.)²

* أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ جَهْدِ الْبَلَاءِ، وَدَرْكِ الشَّقَاءِ، وَسُوءِ الْقَضَاءِ، وَشَمَاتَةِ الْأَعْدَاءِ.

* A'údhu billáhi min džahdi-l-balá'i, wa daraki-š-šaqa'í, wa sú'i-l-qada'í, wa šamátati-l-a'dá'." (Utíkám se k Bohu před zničující pohromou, před

¹ Zaznamenal ho Muslim od Ibn az-Zubajra (ať je s ním Bůh spokojen) pod číslem (594).

² Zaznamenal ho Muslim od Abú Hurajry (ať je s ním Bůh spokojen) pod číslem (2720).

dostižením bídou, před zlým údělem a před škodolibostí nepřátel).¹

* اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْهَمِّ وَالْحَزَنِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ الْعَجْزِ وَالْكَسَلِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ الْجُبْنِ وَالْبُخْلِ، وَمِنَ الْمَأْثَمِ وَالْمَغْرَمِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ غَلَبَةِ الدَّيْنِ وَقَهْرِ الرِّجَالِ.

* Alláhumma inní a'údhu bika mina-l-hammi wa-l-hazani wa a'údhu bika mina-l-'adžzi wa-l-kasali wa a'údhu bika mina-l-džubni wa-l-buchli wa mina-l-ma'thami wa-l-maghrami wa a'údhu bika min ghalabati d-dajni wa qahri r-ridžál. (Bože, ochraň mě před starostmi a smutkem a ochraň mě před neschopností a leností a ochraň mě před zbabělostí a lakotou a ochraň mě před hříchem a zadlužením a ochraň mě před nesplacitelnými dluhy a před tím, aby mě přemohli nespravedliví.)²

* اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْبَرَصِ وَالْجُنُونِ وَالْجُدَامِ وَمِنْ سَيِّئِ الْأَسْقَامِ.

* Alláhumma inní a'údhu bika min-al-baraši wa-l-džunúni wa-l-džudzámí wa min sajjí'i-l-asqám. (Bože, chraň mě před leprou (nebo vitiligo nebo albinismus), šílenstvím, malomocenstvím a před veškerými zhoubnými chorobami.)³

¹ Zaznamenal ho al-Buchárfí od Abú Hurajry (ať je s ním Bůh spokojen) pod číslem (6347).

² V tomto znění ho zaznamenal Abú Dáwúď od Abú Umámy al-Ansárfího, s vynecháním jeho slov (wa min al-ma'thami wa-l-maghrami), pod číslem (1554).

³ Zaznamenal ho Abú Dáwúď od Anase (ať je s ním Bůh spokojen) pod číslem (1554).

* Alláhumma inní as'aluka l-'afwa wa-l-'áfijata fí d-dunjá wa-l-áchira. (Bože, prosím tě o odpuštění a bezpečí ve světě pozemském i budoucím.)

* Alláhumma inní as'aluka l-'afwa wa-l-'áfijata fí díní wa dunjája wa 'ahlí wa málí. (Bože, prosím tě o odpuštění a bezpečí ve víře i v pozemském životě a ve své rodině a majetku.)

* اللَّهُمَّ اسْتُرْ عَوْرَتِي وَآمِنْ رُوعَاتِي، اللَّهُمَّ احْفَظْنِي مِنْ بَيْنِ يَدَيَّ وَمِنْ خَلْفِي، وَعَنْ يَمِينِي وَعَنْ شِمَالِي، وَمِنْ قُوِّي، وَأَعُوذُ بِعَظَمَتِكَ أَنْ أُغْتَالَ مِنْ تَحْتِي.

* Alláhumma stur 'awratí wa ámin raw'átí, Alláhumma chfaḍhní min bajna jadajja wa min chalfí wa 'an jamíní wa 'an šimálí wa min fawqí wa a'údhū bi'azamatika an ughtála min tahtí. (Bože, skryj moji nahotu a zbav mě strachu; Bože, chraň mě vpředu, zezadu, zprava, zleva i seshora a utíkám se k Tvojí velkoleposti, abych nebyl zničen zezdola.)¹

* اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي جِدِّي وَهَزْلِي، وَخَطِيئِي وَعَمْدِي، وَكُلَّ ذَلِكَ عِنْدِي، اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي مَا قَدَّمْتُ وَمَا أَخَّرْتُ، وَمَا أَسْرَرْتُ وَمَا أَعْلَنْتُ، وَمَا أَنْتَ أَعْلَمُ بِهِ مِنِّي، أَنْتَ الْمُقَدِّمَ وَأَنْتَ الْمُؤَخِّرُ، وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.

* Alláhumma ghfir lí džiddí wa hazlí wa chaṭa'í wa 'amdí wa kulla dhalika 'indí, Alláhumma ghfir lí má qaddamtu wa má achchartu wa má asrartu wa má a'lantu wa má anta a'lamu bihi minnί, anta l-muqaddimu wa anta l-mu'achchiru wa anta 'alá kulli šaj'in qadír. (Bože, odpusť mi mou vážnosť i

¹ Zaznamenal ho Abú Dáwúd od Ibn 'Umara (ať je s ním Bůh spokojen) pod číslem (5074).

můj žert, moje chybování i můj úmysl, a to vše jsem učinil. Bože, odpusť mi, co jsem učinil dříve i později, co jsem učinil tajně i veřejně, i to, o čem Ty víš lépe nežli já. Ty jsi Ten, jenž dává přednost, a Ty jsi Ten, jenž upozaduje, a Ty jsi nade vším všemocný.)¹

* اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ النَّبَاتَ فِي الْأَمْرِ وَالْعَزِيمَةَ عَلَى الرَّشْدِ، وَأَسْأَلُكَ شُكْرَ نِعْمَتِكَ وَحُسْنَ عِبَادَتِكَ، وَأَسْأَلُكَ قَلْبًا سَلِيمًا وَلِسَانًا صَادِقًا، وَأَسْأَلُكَ مِنْ خَيْرِ مَا تَعْلَمُ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا تَعْلَمُ، وَأَسْتَغْفِرُكَ لِمَا تَعْلَمُ، إِنَّكَ عَلَامُ الْغُيُوبِ.

* Alláhumma inní as'aluka th-thabáta fí-l-amri wa-l-'azímata 'alá-r-rušdi wa as'aluka šukra ni'matika wa husna 'ibádatika wa as'aluka qalban salíman wa lisánan šádiqan wa as'aluka min chajri má ta'lamu wa a'údhu bika min šarri má ta'lamu wa astaghfiruka limá ta'lamu, innaka 'allámu-l-ghujúb. (Bože, prosím tě o utvrzení v této záležitosti a o odhodlání ke správnému vedení a prosím tě o vděčnost za Tvou přízeň a o dobré uctívání Tebe a prosím tě o čisté srdce a pravdomluvný jazyk a prosím tě o dobro, které znáš, a utíkám se k Tobě před zlem, které znáš, a prosím Tě o odpuštění za to, co víš, věru, Ty jsi věru Ten, který zná vše skryté.)²

* اللَّهُمَّ رَبَّ النَّبِيِّ مُحَمَّدٍ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ، اغْفِرْ لِي ذَنْبِي، وَأَذْهَبْ غَيْظَ قَلْبِي وَأَجْرِنِي مِنْ مُضَلَّاتِ الْفِتَنِ مَا أَحْيَيْتَنَا.

¹ Část hadíthu, který zaznamenal Muslim od Abú Músá al-Aš'arího (ať je s ním Bůh spokojen) pod číslem (2719).

² Zaznamenal ho at-Tirmidhí od Šaddáda ibn Awse (ať je s ním Bůh spokojen) pod číslem (3407).

* Alláhumma, Rabba-n-nabíjja Muhammadin ‘alajhi-s-salátu wa-s-salám, ghfir lí dhanbí wa adhib ghajza qalbí wa adžirní min muđilláti-l-fitani má ahjajtaná. (Pane proroka Muhammada, mír a požehnání s ním, odpust’ mi můj hřích a odejmi hněv z mého srdce a ochraň mne před zkouškami, jež svádějí na scestí, dokud nám dáváš život.)¹

* اللَّهُمَّ رَبَّ السَّمَاوَاتِ وَرَبَّ الْأَرْضِ وَرَبَّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ، رَبَّنَا وَرَبَّ كُلِّ شَيْءٍ، فَالِقَ الْحَبِّ وَالنَّوَى، وَمُنْزِلَ التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ وَالْفُرْقَانِ، أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ كُلِّ شَيْءٍ أَنْتَ آخِذٌ بِنَاصِيَتِهِ، اللَّهُمَّ أَنْتَ الْأَوَّلُ فَلَيْسَ قَبْلَكَ شَيْءٌ، وَأَنْتَ الْآخِرُ فَلَيْسَ بَعْدَكَ شَيْءٌ، وَأَنْتَ الظَّاهِرُ فَلَيْسَ فَوْقَكَ شَيْءٌ، وَأَنْتَ الْبَاطِنُ فَلَيْسَ دُونَكَ شَيْءٌ، اقْضِ عَنَّا الدَّيْنَ وَأَغْنِنَا مِنَ الْفَقْرِ.

* Alláhumma Rabba-s-samáwáti wa Rabba-l-arđi wa Rabba-l-‘arši l-‘azím, Rabbaná wa Rabba kulli šaj’, fáliqa-l-habbi wa-n-nawá wa munzila-t-tawráti wa-l-indžili wa-l-furqán, a‘údhú bika min šarri kulli šaj’in anta áchidhun binášijatih, Alláhumma anta-l-awwalu falajsa qablika šaj’, wa anta-l-áchiru falajsa ba‘daka šaj’, wa anta-dh-đháhiru falajsa fawqaka šaj’, wa anta-l-bátinu falajsa dúnaka šaj’, iqđi ‘anná d-dajna wa aghniná mina-l-faqr. (Bože, Pane nebes a Pane země a Pane Vznešeného Trůnu, Pane náš a Pane každé věci, Rozštěpiteli zrn i pecek, datlí, a Sesílateli Tóry, Evangelia a Rozlišení, utíkám se k Tobě před zlem každé věci, kterou máš ve své moci. Bože, Ty jsi První a není nic před Tebou a Ty jsi

¹ Zaznamenal ho Ahmad z hadíthu Umm Salamy (ať je s ní Bůh spokojen) (6/301).

Poslední a není nic po Tobě a Ty jsi Zjevný a není nic nad Tebou a Ty jsi Skrytý a není nic mimo Tebe. Zbav nás dluhů a ochraň nás před chudobou.)¹

* اللَّهُمَّ أَعْطِ نَفْسِي تَقْوَاهَا، وَزَكِّهَا أَنْتَ خَيْرُ مَنْ زَكَّاهَا، أَنْتَ وَلِيُّهَا وَمَوْلَاهَا، اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْعَجْزِ وَالْكَسَلِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ الْجُبْنِ وَالْهَرَمِ وَالْبُخْلِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ.

* Alláhumma a'ṭi nafsī taqwáhá wa zakkihá anta chajru man zakkáhá, anta walijjuhá wa mauláhá, Alláhumma inní a'údhu bika mina-l-'adžži wa-l-kasali wa a'údhu bika mina-l-džubni wa-l-hazami wa-l-buchli wa a'údhu bika min 'adhábi-l-qabr. (Bože, dej mé duši její bohabojnost a očisti ji, vždyť Ty jsi Ten Nejlepší, jenž ji očišťuje, Ty jsi její ochránce a pán. Bože, ochraň mě před neschopností a leností a ochraň mě před zbabělostí, sešlostí a lakotou a ochraň mě před utrpením v hrobě.)²

* اللَّهُمَّ لَكَ أَسْلَمْتُ، وَبِكَ أَمَنْتُ، وَعَلَيْكَ تَوَكَّلْتُ، وَإِلَيْكَ أَنَبْتُ، وَبِكَ خَاصَمْتُ، أَعُوذُ بِعِزَّتِكَ أَنْ تُضِلَّنِي، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، أَنْتَ الْحَيُّ الَّذِي لَا يَمُوتُ، وَالْجِنُّ وَالْإِنْسُ يَمُوتُونَ.

* Alláhumma laka aslamtu wa bika ámantu wa 'alajka tawakkaltu wa ilajka anabtu wa bika chášamtu, a'údhu bi'izzatika an tuđillaní, lá iláha illá anta, anta-l-hajju l-ladhí lá jamútu wa-l-džinnu wa-l-insu jamútún. (Bože, Tobě jsem se odevzdal, v Tebe jsem uvěřil, na Tebe jsem se spolehnul, k Tobě

¹ Zaznamenal ho Muslim (2713) z hadíthu Abú Hurajry (ať je s ním Bůh spokojen).

² Zaznamenal ho Muslim z hadíthu Zajda ibn Arqama (ať je s ním Bůh spokojen) pod číslem (2722).

jsem se kajícně obrátil a pro Tebe jsem vedl spor. Utíkám se k Tvé vznešenosti před tím, abys mě svedl z cesty. Není boha kromě Tebe, Ty jsi Živý, jenž neumírá, zatímco džinové a lidé umírají.)¹

* اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عِلْمٍ لَا يَنْفَعُ، وَمِنْ قَلْبٍ لَا يَخْشَعُ، وَمِنْ نَفْسٍ لَا تَتَّسِبِعُ، وَمِنْ دَعْوَةٍ لَا يُسْتَجَابُ لَهَا.

* Alláhumma inní a'údhu bika min 'ilmin lá janfa'u wa min qalbin lá jachša'u wa min nafsin lá tašba'u wa min da'watin lá justadžábu lahá. (Bože, utíkám se k Tobě před věděním, které neprospívá, před srdcem, které není pokorné, před duší, která je nenasytná, a před prosbou, která není vyslyšena.)²

* اللَّهُمَّ جَنِّبْنِي مُنْكَرَاتِ الْأَخْلَاقِ وَالْأَعْمَالِ وَالْأَهْوَاءِ وَالْأَدْوَاءِ.

* Alláhumma džannibní munkarátí-l-achláqi wa-l-a'máli wa-l-ahwá'i wa-l-adwá'. (Bože, uchraň mě před zavrženímhodnými mravy, skutky, tužbami a nemocemi.)³

* اللَّهُمَّ أَلْهِمْنِي رُشْدِي، وَأَعِزَّنِي مِنْ شَرِّ نَفْسِي.

* Alláhumma alhimní rušdí wa a'idhní min šarri nafsí. (Bože, vnukni mi správné vedení a ochraň mne před zlem mé duše.)⁴

¹ Zaznamenal ho Muslim z vyprávění Ibn 'Abbáse (ať je s nimi oběma Bůh spokojen) pod číslem (2717).

² Toto je část hadíthu Zajda ibn Arqama (ať je s ním Bůh spokojen), který byl již dříve zaznamenan pod číslem (2722).

³ Zaznamenal ho at-Tirmidhí od Zijáda ibn 'Aláqa od jeho strýce pod číslem (3591).

⁴ Zaznamenal ho at-Tirmidhí v hadíthu 'Imrána ibn Husajna (ať je s ním Bůh spokojen) pod číslem (3483).

* اللَّهُمَّ اكْفِنِي بِحَلَالِكَ عَنْ حَرَامِكَ، وَأَغْنِنِي بِفَضْلِكَ عَمَّنْ سِوَاكَ.

* Alláhumma kfiní bihalálíka ‘an harámíka wa aghniní bifadlíka ‘amman siwák. (Bože, zabezpeč mne Svým dovoleným před Svým zakázaným a Svojí štědrostí mne učiň nezávislým na nikom kromě Tebe.)¹

* اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْهُدَى وَالتَّقَى وَالْعِفَافَ وَالْغِنَى.

* Alláhumma inní as‘aluka l-hudá wa-n-nuqá wa-l-‘afáfa wa-lghiná. (Bože, prosím, uveď mne na správnou cestu, dej, abych byl bohabojný, ctnostný a bohatý.)²

* اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْهُدَى وَالسَّادَاقَ.

* Alláhumma inní as‘aluka l-hudá wa s-sadád. (Bože, prosím Tě, uveď mne na správnou cestu a dej mi správné směřování.)³

* اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ مِنَ الْخَيْرِ كُلِّهِ، عَاجِلِهِ وَآجِلِهِ، مَا عَلِمْتُ مِنْهُ وَمَا لَمْ أَعْلَمْ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ الشَّرِّ كُلِّهِ، عَاجِلِهِ وَآجِلِهِ، مَا عَلِمْتُ مِنْهُ وَمَا لَمْ أَعْلَمْ، وَأَسْأَلُكَ مِنْ خَيْرِ مَا سَأَلْتُكَ مِنْهُ عِنْدَكَ وَنَبِيِّكَ مُحَمَّدٌ ﷺ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا اسْتَعَاذَ مِنْهُ عَبْدُكَ وَنَبِيُّكَ مُحَمَّدٌ ﷺ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْجَنَّةَ وَمَا قَرَّبَ إِلَيْهَا مِنْ قَوْلٍ أَوْ عَمَلٍ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ النَّارِ وَمَا قَرَّبَ إِلَيْهَا مِنْ قَوْلٍ أَوْ عَمَلٍ، وَأَسْأَلُكَ أَنْ تَجْعَلَ كُلَّ قَضَاءٍ قَضَيْتَهُ لِي خَيْرًا.

* Alláhumma inní as‘aluka mina-l-chajri kullihi, ‘ádžilihi wa ádžilihi, má ‘alimtu minhu wa má lam a‘lam wa a‘údhu bika mina-š-šarri kullihi, ‘ádžilihi

¹ Zaznamenal ho at-Tirmidhí v hadíthu ‘Alího pod číslem (3563).

² Zaznamenal ho Muslim z hadíthu ‘Abdulláha Ibn Mas‘úda (ať je s ním Bůh spokojen) pod číslem (2721).

³ Zaznamenal ho Muslim v hadíthu ‘Alího (ať je s ním Bůh spokojen) pod číslem (2725).

wa ádžilihi, má a'limtu minhu wa má lam a'lam, wa as'aluka min chajri má sa'alaka minhu 'abduka wa nabíjjuka Muhammadun salalláhu 'alajhi wa salam, wa a'údhu bika min šarri má ista'ádha minhu 'abduka wa nabíjjuka Muhammadun salalláhu 'alajhi wa salam, Alláhumma inní as'aluka l-džannata wa má qarraba ilajhá min qawlin aw 'amalin, wa a'údhu bika mina-n-nári wa má qarraba ilajhá min qawlin aw 'amalin, wa as'aluka an tadž'ala kulla qađá'in qađajtahu lí chajra. (Bože, prosím Tě o veškeré dobro, současné i budoucí, to, které znám, i to, které neznám, a utíkám se k Tobě před veškerým zlem, současným i budoucím, tím, které znám, i tím, které neznám, a prosím Tě o to nejlepší, o co Tě prosil Tvůj služebník a prorok Muhammad ﷺ, a utíkám se k Tobě před zlem toho, před čím u Tebe hledal útočiště Tvůj služebník a prorok Muhammad ﷺ, Bože, prosím Tě o ráj a o vše, co k němu přibližuje, ať už slovem či skutkem, a utíkám se k Tobě před ohněm a před vším, co k němu přibližuje, ať už slovem či skutkem, a prosím Tě, abys učinil každý úděl, který jsi pro mě rozhodl, dobrým.¹

* لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ، يُحْيِي وَيُمِيتُ بِيَدِهِ الْخَيْرُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، سُبْحَانَ اللَّهِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ.

¹ Zaznamenal ho Ibn Mádžah z hadíthu 'Á'iši (ať je s ní Bůh spokojen) pod číslem (3846).

* Lá iláha illa-lláhu wahdahu lá šaríka lahu, lahu-l-mulku wa lahu-l-hamdu, juhj' wa jum'itu bijadihi-l-chajru wa huwa 'alá kulli šaj'in qadír, subhána-lláhi, wa-l-hamdu lilláhi, wa lá iláha illa-lláhu, wa-lláhu akbaru, wa lá hawla wa lá quwwata illá billáhi-l-'alíjji-l-'azím.

(Není boha kromě Boha, Jediného, jenž nemá společníka žádného. Jemu náleží vláda i chvála, On oživuje i usmrcuje, v Jeho ruce je dobro a On má moc nad každou věcí. Sláva Bohu, chvála Bohu, není boha kromě Boha a Bůh je největší. A není moci ani síly než u Boha, Vznešeného, Velkolepého.)¹

* اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ، وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ، وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ، وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا بَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ، وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ.

*Alláhumma šalli 'alá Muhammad wa 'alá áli Muhammad, kamá šalajta 'alá Ibráhím wa 'alá áli Ibráhím, innaka hamídun madžíd, wa bárik 'alá Muhammad wa 'alá áli Muhammad, kamá bárakta 'alá Ibráhím wa 'alá áli Ibráhím, innaka hamídun madžíd. (Bože, sešli milosrdenství na Muhammada i rod Muhammadův, tak jako jsi seslal milosrdenství Abrahamovi i rodu Abrahamovu, věru Tys chvályhodný, slávyplný. Bože, sešli požehnání na Muhammada i na rod Muhammadův, tak jako jsi

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí v hadíthu 'Ubády ibn as-Sámita (ať je s ním Bůh spokojen) pod číslem (1154).

seslal požehnání na Abrahama i na rod Abrahamův, věru Tys chvályhodný, slávyplný.)¹

{...رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ (201) * }

{...Pane náš, daruj nám dobré na světě tomto i dobré ve světě budoucím a uchraň nás před utrpením ohně! (201)}

[Kráva: 201].

Je doporučeno, aby poutník na tomto velkolepém místě opakoval výše zmíněné dhikry a dua a také to, co je ve významu tohoto dhikru, dua a modlitby za Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) a aby vytrvale dělal dua a prosil svého Pána o dobro tohoto i onoho světa. A Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír), když dělal dua, opakoval ho třikrát, a proto je vhodné v tomto následovat jeho příklad (ať mu Bůh žehná a dá mír).

A muslim by měl být v této situaci pokorný a podrobený svému Pánu, doufat v Jeho milosrdenství a odpuštění a bát se Jeho trestu a hněvu, zpytovat své svědomí a činit upřímné pokání, protože je to velkolepý den a veliké shromáždění, v němž Bůh štědře obdarovává své služebníky, chlubí se jimi před svými anděly a mnohé v něm osvobozuje z ohně pekelného. A satan nebyl v žádný den poraženější, menší a opovrženější než v den 'Arafa, s výjimkou toho, co

¹ Zaznamenal ho al-Bucháří v hadíthu Ka'ba ibn 'Udzry (ať je s ním Bůh spokojen) pod číslem (3370).

bylo spatřeno v den bitvy u Badru, a to proto, co vidí ze štědrosti Boží vůči Jeho služebníkům, Jeho laskavosti k nim a hojnosti Jeho osvobození a odpuštění.

A ve sbírce Sahíh Muslim je vyprávění ‘Á’iši (ať je s ní Bůh spokojen), že Prorok ﷺ řekl:

«مَا مِنْ يَوْمٍ أَكْثَرَ مِنْ أَنْ يُعْتَقَ اللَّهُ فِيهِ عَبْدًا مِنَ النَّارِ مِنْ يَوْمِ عَرَفَةَ، وَإِنَّهُ لَيَدْنُو ثُمَّ يُبَاهِي بِهِمُ الْمَلَائِكَةَ، فَيَقُولُ: مَا أَرَادَ هَؤُلَاءِ؟».

„Není dne, ve kterém Bůh osvobodí více služebníků od ohně než v den ‘Arafa. A On se věru přiblíží a pak se jimi chlubí před anděly a řekne: „Co tito chtějí?““¹.

Muslimové by proto měli Bohu ukázat to dobré, co je v nich, a ponížit svého nepřítele, satana, a zarmoutit ho hojným vzpomínáním Boha, prošením a neustálým pokáním a prošením o odpuštění všech hříchů a provinění. A poutníci na tomto místě zůstávají zaměstnáni vzpomínáním Boha, prošením a úpěnlivými prosbami, dokud nezapadne slunce. A když zapadne, odejdou v klidu a důstojně do Muzdalify, hojně odříkávají talbíju a zrychlí tam, kde je dostatek místa, protože to tak činil Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír). A není dovoleno odejít před západem slunce, neboť Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) tam stál, dokud slunce nezapadlo, a řekl:

«خُنُوا عَلَيَّ مَنَاسِكُكُمْ».

¹ Zaznamenal ho Muslim z hadíthu ‘Á’iši (ať je s ní Bůh spokojen) pod číslem (1348).

„Vezměte si ode mě své obřady.“¹

A když dorazí do Muzdalify, ihned po svém příchodu se pomodlí a spojí modlitbu maghrib (tři rak'a) s modlitbou 'iša (dvě rak'a), s jedním azánem a dvěma iqámami, podle činu Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), ať už do Muzdalify dorazí v čase modlitby maghrib, nebo po začátku času modlitby 'iša.

A to, co dělají někteří prostí lidé, že sbírají kamínky ke kamenování hned po svém příchodu do Muzdalify ještě před modlitbou, a přesvědčení mnohých z nich, že je to předepsané, je chybné a nemá to žádný základ. A Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) nenařídil, aby mu byly nasbírány kamínky. Nařídil to až poté, co odešel z al-Maš'ar do Miná. A ať jsou kamínky nasbírány z jakéhokoli místa, je to dostačující a není určeno, že musí být nasbírány z Muzdalify, a je povoleno je nasbírat z Miná. A je doporučeno nasbírat v tento den sedm kamínků, kterými se kamenuje Džamra al-'Aqaba, a následovat tak příkladu Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír). A co se týče tří dnů, nasbírá se z Miná každý den jednadvacet kamínků, kterými se kamenují všechny tři Džamrát.

Nedoporučuje se kamínky omývat, ale má se jimi házet bez omytí, protože omytí nebylo zaznamenáno od Proroka (ať mu Bůh žehná a dá

¹ Viz výše.

mír) a jeho společníků. A nemělo by se házet kamínky, kterými se již házelo.

A poutník přenocuje tuto noc v Muzdalifa a je dovoleno slabým ženám, dětem a jim podobným, aby se odebrali do Miná na konci noci, na základě hadíthu 'Á'ishi, Umm Salamy a dalších. Co se týká ostatních poutníků, pro ně je potvrzeno, že mají zůstat, dokud se nepomodlí modlitbu fadžr, a poté se mají zastavit u al-Maš'ar al-Harám, obrátit se směrem ke qible a hojně vzpomínat na Boha, velebit Ho a prosit, dokud se úplně nerozední. A zde je doporučeno zvedat ruce při prosbách k Bohu, přičemž jim postačí stát kdekoliv v Muzdalifě a není pro ně povinné přiblížit se k al-Maš'ar al-Harám ani na něj vystoupit na základě slov Proroka ﷺ:

«وَقَفْتُ هَاهُنَا - يَعْنِي عَلَى الْمَشْعَرِ الْحَرَامِ - وَجَمَعَ كُلُّهَا مَوْقِفٌ»

„Stál jsem zde — tedy na al-Maš'ar al-Harám — a celý Džam' je místem stání.“¹ Tento hadíth zaznamenal Muslim ve své sbírce správných hadíthů a Džam' je Muzdalifa.

Jakmile se hodně rozední, odeberou se před východem slunce do Miná a během svého pochodu hojně odříkávají talbíju. Když dorazí do Muhassiru, je doporučeno mírně zrychlit.

A když dorazí do Miná, ukončí talbíju u Džamra al-'Aqaba, poté ji ihned po svém příchodu kamenují

¹ Zaznamenal ho Muslim z hadíthu Džábira (ať je s ním Bůh spokojen) pod číslem (1218).

sedmi po sobě jdoucími kamínky. Při házení každého kamínku člověk zvedne ruku a pronese takbír. A je žádoucí, aby ji kamenoval ze středu údolí a měl Ka'bu po své levici a Miná po své pravici, dle činu Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír). A pokud ji kamenuje z jiných stran, je to platné, pokud kamínek dopadne na cíl. A není podmínkou, aby kamínek na cíli zůstal, podmínkou je pouze to, aby na něj dopadl. Pokud by tedy kamínek dopadl na cíl a poté z něj vypadl, je to podle zjevných slov islámských učenců platné. A mezi těmi, kdo to jasně uvedli, je an-Nawawí (ať se nad ním Bůh smiluje) ve své knize Šarh al-muhadhdhab. Kamínky ke kamenování mají být o velikosti kamínků na vrhání, což je o něco málo větší než cizrna.

Poté, po kamenování, obětuje svou obětinu. Je doporučeno, aby při jejím obětování nebo podřezávání řekl: „Bismilláhi wa Alláhu akbar, Alláhumma hádhá minka wa laka,“ (Ve jménu Boha, Bůh je největší, Bože, toto je od Tebe a pro Tebe) a aby ji nasměroval ke qible. A je doporučené obětovat velbloudy vestoje se svázanou levou přední nohou a obětovat krávy a ovce na jejich levém boku. Pokud by ji obětoval v jiném směru než ke qible, opustil by sunnu, ale jeho obětina by byla platná, protože nasměrování ke qible při podřezávání je doporučené (sunna) a není to povinnost. A je doporučeno, aby jedl ze své obětiny,

dal ji jako dar a jako almužnu, protože Všemohoucí Bůh pravil:

{...فَكُلُوا مِنْهَا وَأَطِيعُوا النَّاسَ الْفَقِيرَ}

{... Jezte tedy z nich a nakrmte nuzného a chudého} [Pout': 28]. Čas obětování trvá až do západu slunce třetího dne tašríq podle nejsprávnějšího názoru učenců, a doba obětování je tedy den obětování a tři dny po něm.

Poté, po obětování obětního zvířete, si oholí hlavu nebo si ostříhá vlasy. A oholení je lepší, protože Prorok ﷺ prosil o milost a odpuštění pro ty, kdo si hlavu oholí, třikrát, a pro ty, kdo si ostříhají vlasy, jen jednou. A nestačí ostříhat pouze část hlavy, ale je nutné ji ostříhat celou, stejně jako je tomu u oholení. A žena si ostříhá z každého copu délku na článek prstu nebo méně.

A po kamenování Džamra al-'Aqaba a oholení hlavy či ostříhání vlasů je poutníkovi v zasvěcení dovoleno vše, co mu bylo v zasvěcení zakázáno, kromě žen, a toto se nazývá prvním ukončením zasvěcení. Poté je pro něj doporučené (sunna), aby se navoněl a vydal se do Mekky, aby vykonal tawáf ifáda podle hadíthu od 'Á'íši, která řekla:

«كُنْتُ أَطِيبُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ لِإِحْرَامِهِ قَبْلَ أَنْ يُحْرَمَ، وَلِحَالِهِ قَبْلَ أَنْ يَطُوفَ بِالْبَيْتِ»

„Navoněla jsem Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) pro jeho ihrám, předtím než do něj vstoupil,

a pro jeho uvolnění předtím, než obešel Ka'bu.“¹
Zaznamenali ho al-Buchárí a Muslim.

Toto obcházení se nazývá tawáf al-ifáda nebo tawáf az-zijára a je pilířem velké pouti (hadždž), bez kterého není pout' úplná, a je tím, co je míněno ve slovech Boha, Mocného a Vznešeného:

﴿ثُمَّ لْيَقْضُوا تَفَثَهُمْ وَلْيُوفُوا نُذُورَهُمْ وَلْيَطَّوَّفُوا بِالْبَيْتِ الْعَتِيقِ (29)﴾

{Potom necht' skončí se zanedbáváním svým, vyplní přesně sliby své a vykonají obcházení okolo Chrámu starobylého. (29)} [Pout': 29].

Poté po tawáfu a modlitbě dvou rak'a za Maqám Ibráhím chodí mezi pahorky Safá a Marwa, je-li poutníkem typu tamattu', a toto chození je pro jeho velkou pout' a první chození bylo pro jeho malou pout'.

A jedno chození podle nejsprávnějšího názoru učenců nestačí. Důkazem je hadíth 'Á'íši (ať je s ní Bůh spokojen), která vyprávěla: „Vyšli jsme s Poslem Božím (ať mu Bůh žehná a dá mír),“ a zmínila hadíth, v němž řekl:

«وَمَنْ كَانَ مَعَهُ هَدْيٌ فَلْيُهِلَّ بِالْحَجِّ مَعَ الْعُمْرَةِ ثُمَّ لَا يَجُلْ حَتَّى يَجُلَ مِنْهُمَا جَمِيعًا...»

„A ten, kdo má s sebou obětní zvíře, ať spojí velkou pout' s malou poutí, a poté ať nevystoupí ze stavu zasvěcení, dokud je neukončí obě...“, až řekla:

«قَطَّافَتِ الَّذِينَ أَهْلُوا بِالْعُمْرَةِ بِالْبَيْتِ وَبِالصَّفَا وَالْمَرْوَةِ ثُمَّ حَلُّوا ثُمَّ طَافُوا طَوَافًا
آخَرَ بَعْدَ أَنْ رَجَعُوا مِنْ مِئَى لِحَجَّتِهِمْ»

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (1539) a Muslim pod číslem (1189).

„A ti, kteří se zasvětili pro malou pouť, obcházeli Ka'bu a chodili mezi Safá a Marwa, poté ukončili zasvěcení a poté vykonali další tawáf pro svou velkou pouť, poté, co se vrátili z Miná.“¹
Zaznamenali ho al-Buchárí a Muslim.

A jejími slovy (ať je s ní Bůh spokojen) o těch, kteří vykonávali malou pouť: „pak vykonali další tawáf pro svou velkou pouť poté, co se vrátili z Miná“ - se podle nejsprávnějších názorů na výklad tohoto hadíthu myslí chození mezi Safá a Marwa. Co se týče názoru těch, kteří řekli, že tím myslela tawáf ifáda, ten není správný, protože tawáf ifáda je pilířem pro všechny a oni ho již vykonali. Je tím však myšleno to, co se týká poutníka konajícího pouť typu tamattu', a to je druhé chození mezi Safá a Marwa po návratu z Miná k dokončení své velké pouti. A to je, chvála Bohu, jasné a je to názor většiny učenců.

A na správnost toho také poukazuje to, co zaznamenal al-Buchárí ve své správné sbírce jako komentář, o kterém je pevně přesvědčen(že je správný), od Ibn 'Abbáse (ať je s nimi Bůh spokojen), že byl tázán na pouť typu tamattu' a řekl: „Al-muhádžirún, al-ansár, manželky Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) a my jsme vstoupili do stavu ihrámu na pouti na rozloučenou. A když jsme dorazili do Mekky, Posel Boží (ať mu Bůh žehná a

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (1556) a Muslim pod číslem (1211).

dá mír) řekl: „Učiňte svůj vstup do stavu ihrámu pro velkou pouť (hadždž) malou poutí (‘umra), kromě toho, kdo si přivedl obětní zvíře (al-hadí).” A tak jsme vykonali tawáf okolo Ka‘by a chození mezi as-Safá a al-Marwa a navrátili jsme se ke svým ženám a oblékli jsme si (běžné) oděvy. A on řekl: „Kdo si přivedl obětní zvíře (al-hadí), pro toho není povoleno (opustit stav ihrámu), dokud obětní zvíře nedorazí na své místo (obětování).” Poté nám nařídil v předvečer dne at-Tarwija, abychom vstoupili do stavu ihrámu pro velkou pouť (hadždž). A když jsme dokončili obřady, přišli jsme a vykonali jsme tawáf okolo Ka‘by a chození mezi as-Safá a al-Marwa.”¹ Konec zamýšlených slov; a to je jasným důkazem o dvojím chození mezi pahorky poutníka u typu poutě tamattu’. A Bůh ví nejlépe.

A co se týče vyprávění Muslima od Džábira (ať je s ním Bůh spokojen): „Prorok ﷺ a jeho společníci vykonali mezi Safá a Marwa pouze jeden tawáf,”² tak jejich první obcházení se vztahuje na ty ze společníků, kteří s sebou přivedli obětní zvíře, protože zůstali ve svém stavu zasvěcení s Prorokem ﷺ, dokud neukončili zasvěcení pro velkou i malou pouť zároveň. A Prorok ﷺ se zasvětil k velké i malé pouti a přikázal těm, kteří přivedli obětní zvíře, aby se zasvětili k velké i malé pouti a aby neukončili své

¹ Zaznamenal ho al-Bucháří pod číslem (1572).

² Zaznamenal ho Muslim pod číslem (1215).

zasvěcení, dokud ho neukončí z obou zároveň. A poutníkovi, jenž spojuje velkou a malou pouť (qárin), postačuje pouze jedno chození mezi pahorky, jak to dokazuje zmíněný Džábirův hadíth a další autentické hadíthy.

A tak tomu, kdo se zasvětil pouze pro velkou pouť a zůstane ve svém ihrámu až do dne obětování, postačí jedno chození mezi pahorky. Pokud tedy poutník vykonávající spojenou pouť (qirán) i samostatnou pouť (ifrád) vykoná chození po příchozím tawáfu qudúm, postačí mu to místo chození mezi pahorky po tawáfu ifáda. A takto se spojí oba hadíthy od ‘Á’iši a Ibn ‘Abbáse s uvedeným hadíthem od Džábira. Tímto je odstraněn rozpor a je tak umožněno řídit se všemi hadíthy.

A to, co toto spojení podporuje, je, že oba hadíthy od ‘Á’iši a Ibn ‘Abbáse jsou správné a potvrzují druhé chození mezi pahorky v případě toho, kdo spojuje malou i velkou pouť postupně (tamattu’), zatímco zjevný význam hadíthu od Džábira to popírá. A potvrzující důkaz má přednost před popírajícím, jak je stanoveno v naukách ‘usúl a mustalah al-hadíth. A Bůh je ten, kdo dává veškerý úspěch k nalezení toho, co je správné, a není moci ani síly kromě u Boha.

Kapitola

O vysvětlení toho, co nejlepšího má poutník vykonat v Den oběti

Pro poutníka velké pouti je nejlepší, aby v Den obětování správně uspořádal tyto čtyři záležitosti, jak bylo zmíněno: nejprve začne kamenováním Džamra al-‘Aqaba, poté obětováním, poté oholením hlavy či ostříháním vlasů, poté tawáfem okolo Ka‘by a chozením mezi pahorky, které následuje, pro toho, kdo vykonává pouť typu tamattu’, a stejně tak pro toho, kdo vykonává pouť typu ifrád a qirán, pokud nevykonali chození mezi pahorky s tawáfem qudúm (příchodu). A pokud by některé z těchto úkonů vykonal v jiném pořadí, je to přípustné, neboť v tom existuje úleva potvrzená Prorokem ﷺ. To zahrnuje i vykonání chození mezi pahorky před tawáfem, protože je to jeden z úkonů, které se vykonávají v den obětování, což spadá pod výrok společníka (sahába): „Nebyl ten den tázán na nic, co by bylo vykonáno dříve nebo později, aniž by řekl:

«افْعَلْ وَلَا حَرَجَ»

„Učiň tak, nejsou v tom žádné těžkosti,“¹ a protože to patří k věcem, kde může dojít k zapomenutí a neznalosti, musí se to zahrnout do tohoto obecného pravidla z důvodu ulehčení a zjednodušení.

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (83) a Muslim pod číslem (1306).

A je správně zaznamenáno, že Prorok ﷺ byl tázán na toho, kdo vykonal chození mezi pahorky dříve než tawáf, a odpověděl:

«لَا حَرَجَ»

„Není v tom hříchu.“¹ Zaznamenal ho Abú Dáwúd od Usámy ibn Šaríka se správným řetězcem, čímž je bezpochyby zřejmé, že spadá pod obecné pravidlo, a jen Bůh je Ten, kdo dává veškerý úspěch.

Věci, kterými poutník dosáhne úplného ukončení zasvěcení, jsou tři: kamenování sloupu 'Aqaba, oholení hlavy či ostříhání vlasů a tawáf ifáda s následným chozením mezi pahorky. Pokud vykoná tyto tři činnosti, je mu dovoleno vše, co mu bylo zakázáno ve stavu zasvěcení, jako jsou ženy, voňavky a další. A tomu, kdo vykoná dvě z nich, je dovoleno vše, co mu bylo zakázáno ve stavu zasvěcení, s výjimkou žen. Toto se pak nazývá prvním ukončením zasvěcení.

Poutníkovi se doporučuje pít vodu Zamzam a napít se jí dosyta a dělat dua tím, co je pro něj snadné z prospěšných proseb.

«مَاءَ زَمْزَمَ لِمَا شَرِبَ لَهُ».

„Voda Zamzam je k tomu, za jakým účelem je pita.“² Ve sbírce Sahíh Muslim se také nachází vyprávění

¹ Zaznamenal ho Abú Dáwúd pod číslem (2015).

² Tento hadíth zaznamenal Ibn Mádžah (3062) z vyprávění Džábira ibn 'Abdulláha (ať je s ním Bůh spokojen).

Abú Dharra, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl o vodě Zamzam:

«إِنَّهُ طَعَامٌ طَعِمَ».

„Věru, je to pokrm, který zasytí.“¹ A Abú Dáwúd přidal:

«وَشِفَاءٌ سُقِمَ».

„a lék na nemoc.“²

A po tawáfu al-ifáda a chození mezi pahorky těch, pro které je povinné, se poutníci velké pouti vracejí do údolí Miná, kde zůstávají po tři dny a noci a každý z těchto tří dnů po poledni kamenují tři Džamaráty, přičemž je povinné dodržet pořadí při jejich kamenování.

Začíná se u první Džamry, která je u mešity al-Chajf. Kamenuje se sedmi po sobě jdoucími kamínky, s každým kamínkem se zvedne ruka a je doporučené (sunna) od ní poodstoupit, mít ji po své levici, obrátit se tváří ke qible, zvednout ruce a hodně a pokorně dělat dua.

A poté se kamenuje druhá Džamra stejným způsobem jako první a je doporučené (sunna) po jejím kamenování postoupit o kousek dál, postavit se tak, aby ji měl člověk po své pravici, obrátit se

¹ Zaznamenal ho Muslim pod číslem (2473).

² Tj.: Abú Dáwúd ať-Tajálisi, který ho zaznamenal v témže hadíthu o příběhu přijetí islámu Abú Dharra (ať je s ním Bůh spokojen). Viz Musnad Abú Dáwúda ať-Tajálisiho pod číslem (459).

směrem ke qible, pozvednout ruce a dělat dlouhá dua.

A poté se kamenuje třetí Džamra, ale nezastavuje se u ní.

Poté kamenuje Džamarát po poledni druhého dne ze dnů tašríq, jako je kamenoval první den, a u první a druhé učiní totéž, co učinil první den, podle vzoru Proroka ﷺ.

Kamenování během prvních dvou dnů tašríq je jednou z povinností velké poutě a stejně tak je povinné i nocování v Miná během první a druhé noci, s výjimkou těch, kteří zajišťují vodu, pastýřů a jim podobných, pro které tato povinnost neplatí.

Po kamenování v uvedených dvou dnech, je tomu, kdo si přeje uspíšit odchod z Miná, toto dovoleno a odejde před západem slunce. A kdo se zdrží, přenocuje třetí noc a kamenuje Džamarát třetí den. A to je lepší a odměna za to je větší, jak pravil Všemohoucí Bůh:

﴿وَاذْكُرُوا اللَّهَ فِي أَيَّامٍ مَّعْدُودَاتٍ فَمَنْ تَعَجَّلَ فِي يَوْمَيْنِ فَلَا إِيْمَ عَلَيْهِ وَمَنْ تَأَخَّرَ فَلَا إِيْمَ عَلَيْهِ لِمَنِ اتَّقَى...﴾

{A vzpomínejte Boha ve dnech stanovených. A kdo si pospíší ve dvou dnech, není na něm hříchu, a kdo se opozdí, není na něm hříchu, to platí pro toho, kdo je bohabojný...} [Kráva: 203]. A také protože Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír), přestože povolil lidem uspíšit odchod, tak on sám tak neučinil, nýbrž zůstal v Miná, dokud nehodil kamínky třináctý den

po poledni, a poté odcestoval předtím, než se pomodlil polední modlitbu.

Je povolené, aby opatrovník házel za chlapce, který není schopen sám házet, u Džamra al-‘Aqaba a ostatních Džamarát poté, co hodí za sebe. Stejně tak je povolené, aby opatrovník házel za malou dívku, která není schopna házet sama, podle hadíthu od Džábira, který řekl:

«حَجَّجْنَا مَعَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ، وَمَعَنَا النِّسَاءُ وَالصِّبْيَانُ، فَلَبَّيْنَا عَنِ الصِّبْيَانِ وَرَمَيْنَا عَنْهُنَّ»

„Vykonali jsme velkou pouť (hadždž) s Poslem Božím ﷺ a s námi i ženy a děti a pronesli jsme talbíju za děti a házeli jsme za ně.“¹ Zaznamenal ho Ibn Mádžah.

A je povolené, aby ten, kdo není schopen házet kvůli nemoci, vysokému věku nebo těhotenství, pověřil někoho, kdo bude házet za něj, na základě slov Všemohoucího Boha:

(فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ...)

{Bojte se tedy Boha, jak jen můžete...} [Vzájemné klamání: 16]. Tito se nemohou tlačit s ostatními lidmi u Džamarát, čas kamenování by pominul a není jim dovoleno, aby si to nahradili. Proto je jim povoleno, aby někoho pověřili, na rozdíl od ostatních poutních rituálů. Pro ty platí, že ten, kdo je ve stavu zasvěcení, nemůže ustanovit

¹ Zaznamenal ho at-Tirmidhí pod číslem (927).

zástupce, který by je za něj vykonal, i kdyby jeho velká pouť byla dobrovolná, protože ten, kdo se zasvětil k velké či malé pouti, i kdyby byly dobrovolné, je povinen je dokončit, na základě slov Všemohoucího Boha:

﴿وَأَتِمُّوا الْحَجَّ وَالْعُمْرَةَ لِلَّهِ...﴾

{A vykonejte dokonale velkou (hadždž) i malou pouť ('umra) pro Boha...} [Kráva: 196]. A čas obcházení Ka'by a chození mezi pahorky nepomine, na rozdíl od času kamenování.

Co se týká stání na 'Arafátu a nocování v Muzdalifu a Miná, jejich čas bezpochyby pomine. Je však možné, aby se na tato místa dostal i ten, kdo má obtíže, třebaže s námahou, na rozdíl od vykonání kamenování. A dalším důkazem je, že je od zbožných předků doloženo, že na rozdíl od ostatních úkonů je možné nechat se u kamenování zastoupit v případě obtíží.

A formy uctívání jsou jasně dané a nikomu není dovoleno z nich něco ustanovovat bez důkazu. A zástupci je povoleno, aby na jednom místě hodil u každé ze tří Džamarát nejprve za sebe a poté za toho, koho zastupuje. Podle správnějšího z názorů učenců není jeho povinností, aby nejprve dokončil házení u všech tří Džamarát za sebe a poté se vrátil, aby házel za toho, koho zastupuje, a to kvůli nedostatku důkazu, který by to nařizoval, a kvůli

obtížím a těžkostem, které by to přineslo. A Všemohoucí Bůh říká:

{...وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ...}

{...a neučinil vám žádné obtíže v náboženství...}
[Pout': 78]. A Prorok ﷺ řekl:

«يَسِّرُوا وَلَا تُعَسِّرُوا».

„Zjednodušte a neztěžujte.“¹ A protože to nebylo zaznamenáno od společníků Posla Božího ﷺ, když házeli za své děti a za nemohoucí z nich. Kdyby to učinili, bylo by to zaznamenáno, protože to patří k věcem, u kterých vzniká lidská přirozenost je zaznamenat a předat. A Bůh ví nejlépe.

Kapitola

O povinnosti obětovat zvíře pro toho, kdo spojil malou pout' s velkou, ať už postupně (tamattu'), nebo je spojil dohromady (qirán)

Poutník, který spojil malou pout' s velkou, ať už postupně, nebo je spojil dohromady – a nepatří k obyvatelům Posvátné mešity – je povinen obětovat zvíře, a to jednu ovci, sedminu velblouda nebo sedminu krávy. A je povinné, aby to bylo z povoleného (halál) majetku a dobrého výdělku, protože Všemohoucí Bůh je dobrý a přijímá jen to, co je dobré.

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí z hadíthu Anase (ať je s ním Bůh spokojen) pod číslem (69).

Muslim by se měl zdržovat žádání lidí o obětní dar či cokoliv jiného, ať už jde o krále či jiné, pokud mu Bůh dá ze Svého majetku to, co ho zaopatří a učiní ho nezávislým na tom, co je v rukou lidí, protože je to v souladu s mnoha hadíthy od Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), v nichž je žádání haněno a odsuzováno a je chválen ten, kdo se ho zdrží.

Pokud ten, kdo spojil malou pout' s velkou, ať už postupně, nebo je spojil dohromady, nemá prostředky na obětní zvíře, musí se postit tři dny během velké pouti a sedm, když se vrátí ke své rodině. A má na výběr ohledně půstu těchto tří dnů: může se je postit buď před Dnem oběti, nebo během tří dnů tašríq. Pravidl Všemohoucí:

﴿...فَمَنْ تَمَتَّعَ بِالْعُمْرَةِ إِلَى الْحَجِّ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامَ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ فِي الْحَجِّ وَسَبْعَةٍ إِذَا رَجَعْتُمْ تِلْكَ عَشْرَةٌ كَامِلَةٌ ذَلِكَ لِمَنْ لَمْ يَكُنْ أَهْلُهُ حَاضِرِي الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ...﴾

{...ten, kdo vykoná malou pout' ('umra) postupně s velkou (hadždž), ať obětuje to, co je mu snadno dostupné z obětních zvířat. Kdo však nic nenalezne, ať se postí tři dny během pouti a sedm po návratu svém; tedy celkem plných deset (dní). Toto platí pro toho, jehož rodina nežije u Mešity Posvátné...} [Kráva: 196] až do konce verše.

A bylo zaznamenáno ve sbírce Sahíh al-Bucháří, že 'Áiša a Ibn 'Umar (ať je s nimi Bůh spokojen) vyprávěli:

«لَمْ يُرَخَّصْ فِي أَيَّامِ النَّشْرِ أَنْ يُصَمَّنَ إِلَّا لِمَنْ لَمْ يَجِدِ الْهَدْيَ»

„Není dovolen půst ve dnech tašríq kromě toho, kdo nemá prostředky na obětní zvíře.“¹ A to má status výroku sahajícího až k Prorokovi (ať mu Bůh žehná a dá mír). A je lepší dát přednost tomu postit se tři dny před dnem ‘Arafa, aby se v poutník nepostil v den ‘Arafa, protože Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) se v den ‘Arafa nepostil a zakázal půst v den ‘Arafa na pahorku ‘Arafa, a také proto, že nepostit se v tento den dává více síly ke vzpomínání Boha a k prosbám. Tři zmíněné dny je dovoleno se postit po sobě i odděleně, a stejně tak u sedmi dnů není vyžadována návaznost, nýbrž je dovoleno se je postit dohromady i odděleně, protože Bůh v nich nestanovil návaznost jako podmínku a stejně tak ani Jeho Posel (ať mu Bůh žehná a dá mír). Nejlepší je odložit půst sedmi dnů, dokud se člověk nevrátí ke své rodině; protože Všemohoucí Bůh řekl:

﴿وَسَبْعَةً إِذَا رَجَعْتُمْ...﴾

{...a sedm, když se vrátíte...} [Kráva: 196].

A půst je pro toho, kdo není schopen zajistit obětní zvíře, lepší než žádat krále a jiné o obětní zvíře, které by za sebe porazil. A komu je dáno obětní zvíře či něco jiného, aniž by o to žádal či po tom toužil, je to přípustné, i kdyby vykonával velkou pouť za někoho jiného, tedy pokud mu ti, v jejichž zastoupení jedná, nestanovili jako podmínku

¹ Zaznamenal ho al-Bucháří pod číslem (1998).

zakoupení obětního zvířete z peněz, které mu byly za tímto účelem poskytnuty. A co se týče toho, co dělají někteří lidé, když žádají vládu či jiné instituce o obětní zvířata jménem osob, které uvádějí, a přitom lžou, pak není pochyb o tom, že je to zakázané, neboť se jedná o neoprávněné získávání prospěchu prostřednictvím lži. Necht' nás i muslimy Bůh před tímto ochrání.

Kapitola

O povinnosti nařizování vhodného a zakazování zavrženíhodného pro poutníky i ostatní

K nejvelkolepějším povinnostem poutníků i ostatních patří prikazování dobrého a zakazování zavrženíhodného a dodržování pěti modliteb ve skupině, jak to Bůh přikázal ve Své Knize a ústy Svého Posla.

To, co dělají mnozí obyvatelé Mekky i lidé odjinud, tedy modlení se doma a zanedbávání mešit, je chyba, která je v rozporu s islámským právem. Proto je nutné to zakazovat a nařizovat lidem, aby dbali na modlitby v mešitách, protože je správně zaznamenáno, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl Ibn Umm Maktúmovi (ať je s ním Bůh spokojen), když ho požádal o povolení modlit se doma, jelikož byl slepý a jeho dům byl daleko od mešity:

«هَلْ تَسْمَعُ الدَّاءَ بِالصَّلَاةِ؟ قَالَ: نَعَمْ، قَالَ: فَأَجِبْ»

„Slyšíš volání k modlitbě?“ Odvětil: „Ano.“ Pravil: „Tak ho vyplň.“¹ A v jiné verzi je:

«لَا أَجِدُكَ رُحْصَةً»

„Neshlédávám pro tebe žádnou ulehčující výjimku.“² A Prorok ﷺ řekl:

«لَقَدْ هَمَمْتُ أَنْ أَمَرَ بِالصَّلَاةِ فَنُقَامَ، ثُمَّ أَمَرَ رَجُلًا فَيُؤَمِّمَ النَّاسَ، ثُمَّ أَنْطَلِقَ إِلَى رَجَالٍ لَا يَشْهَدُونَ الصَّلَاةَ فَأَحَرِّقَ عَلَيْهِمْ بُيُوتَهُمْ بِالنَّارِ»

„Zamýšlel jsem nařídit modlitbu, svolat k ní, nařídit někomu jinému, aby ji vedl, a pak jít k těm, kteří se nemodlí (společně v mešitě), a spálit jim domy.“³ A ve sbírce Sunnan Ibn Mádžah a dalších je zaznamenáno s dobrým řetězcem vyprávění Ibn ‘Abbáse (ať je s nimi Bůh spokojen), že Prorok ﷺ řekl:

«مَنْ سَمِعَ النِّدَاءَ فَلَمْ يَأْتِ فَلَا صَلَاةَ لَهُ إِلَّا مِنْ عُذْرٍ»

„Kdo slyšel volání k modlitbě a nepřišel, ten nemá žádnou modlitbu, leda by měl omluvu.“⁴ A ve sbírce Sahíh Muslim je uvedeno vyprávění Ibn Mas‘úda (ať je s ním Bůh spokojen), že řekl: „Kdo si přeje setkat se zítra s Bohem jako muslim, ať dodržuje tyto modlitby tam, kde se k nim volá. Věřu, že Bůh ustanovil vašemu Prorokovi cesty správného vedení, a věru, že ony (modlitby) jsou z cest

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (2420) a Muslim pod číslem (651).

² Zaznamenal ho Muslim z vyprávění Abú Hurajry (ať je s ním Bůh spokojen) pod číslem (653).

³ Zaznamenal ho Abú Dáwúd od Abdulláha ibn Umm Maktúm pod číslem (552).

⁴ Zaznamenal ho Muslim pod číslem (654).

správného vedení. A kdybyste se modlili ve svých domech, jako se modlí ten, kdo zůstává doma, opustili byste sunnu svého Proroka. A kdybyste opustili sunnu svého Proroka, zbloudili byste. A není muže, který se očistí a vykoná očistu nejlepším způsobem, poté zamíří do některé z těchto mešit, aniž by mu Bůh za každý krok, který udělá, zapsal dobrý skutek, povýšil ho o jeden stupeň a smazal mu jeden hřích. A věru jsme viděli, že se od ní zdržoval jen pokrytec známý pokrytectvím. A věru, že muž byl přiváděn, podpírán dvěma muži, dokud nebyl postaven do řady.”¹

Je povinností poutníků a ostatních, aby se vyvarovali toho, co Bůh zakázal, a aby varovali před jeho pácháním - například cizoložství, sodomie, krádež, přijímání úroku, pohlcování majetku sirotka, podvádění v obchodních stycích, zpronevěra svěřeného majetku, pití alkoholu, kouření, nošení dlouhého oděvu až pod kotníky, pýcha, závist, pokrytectví, pomluvy, zesměšňování muslimů, používání hudebních nástrojů, jako jsou loutna, rebab, píšťaly a podobné nástroje, poslouchání písní a hudby z rádia, gramofonových desek a jiných zdrojů, hraní kostek a šachů, hazardní hry, zobrazování živých bytostí, ať už lidí či jiných, a souhlasení s tím. Všechno toto patří k

¹ Zaznamenal ho Abú Dáwúd z hadíthu Ibn ‘Abbáse (ať je s nimi Bůh spokojen) pod číslem (551).

zavrženíhodným věcem, které Bůh zakázal Svým služebníkům v každém čase a na každém místě. Poutníci a obyvatelé Posvátného domu Božího se jich musí střežit více než ostatní, protože hříchy spáchané v této bezpečné zemi jsou závažnější a trest za ně je větší.

A Všemohoucí Bůh věru pravil:

﴿...وَمَنْ يُرِدْ فِيهِ بِالْحَادِ بِظُلْمٍ نُذِقْهُ مِنْ عَذَابِ أَلِيمٍ 25﴾

{...a kdokoli by v ní zamýšlel nespravedlivou bezbožnost, tomu dáme okusit trestu bolestného.(25)} [Pout': 25]. Jestliže tedy Bůh pohrozil trestem tomu, kdo zamýšlí páchat nepravost v posvátném okrsku, jaký potom bude trest pro toho, kdo ji skutečně spáchá?! Není pochyb, že větší a přísnější. Proto je třeba se mít na pozoru před tímto i před všemi ostatními hříchy.

Poutníci nedosáhnou přijetí pouti a odpuštění hříchů, ledaže se vyvarují těchto a dalších hříchů, které jim Bůh zakázal, jak je uvedeno v hadíthu od Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), že řekl:

«مَنْ حَجَّ فَلَمْ يَرْفُثْ وَلَمْ يَفْسُقْ رَجَعَ كَيَوْمٍ وَلَدَتْهُ أُمُّهُ».

„Kdo vykoná pout' (hadždž), aniž by špatně mluvil a dělal špatné věci, vrátí se z ní, jako byl v den, kdy ho matka porodila.“¹

A horší a závažnější než tyto zavrženíhodné činy jsou prosby k mrtvým, žádat je o pomoc, dávat jim

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (1521) a Muslim pod číslem (1350).

sliby a obětovat jim v naději, že se za toho, kdo je prosí, přimluví u Boha nebo že uzdraví nemocného nebo navrátí zpět nepřítomného atd.

A toto je velké přidružování, které Bůh zakázal, a je to náboženství polyteistů z doby nevědomosti a Bůh vyslal posly a seslal knihy, aby proti tomuto vystupovali a zakazovali to.

Proto je povinností každého, poutníků i ostatních, aby se toho varovali a aby se káli Bohu z toho, co dříve udělali, jestliže se něčeho takového dopustili, a aby po pokání z toho vykonali novou pouť, protože velké přidružování činí všechny skutky marnými, jak pravil Všemohoucí Bůh:

﴿وَلَوْ أَشْرَكُوا لَحَبِطَ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ۝ ۘ﴾

{Však kdyby byli přidružovali, marné by bylo to, co konali. (88)} [Dobytek: 88].

Jedním z druhů malého přidružování je přísahání při někom jiném než při Bohu, jako například přísahání při Prorokovi (ať mu Bůh žehná a dá mír), Ka'bě, důvěře atd.

A patří sem také předvádění se a touha po chvále, jakož i slova: „Co si přeje Bůh a ty, nebýt Boha a tebe, tohle je od Boha a od tebe“ a další podobné výrazy.

Je třeba se vyvarovat těchto zavrženíhodností, které jsou považovány za přidružování, a vzájemně se nabádat k jejich zanechání, protože je správně zaznamenáno, že Prorok ﷺ řekl:

«مَنْ حَلَفَ بِغَيْرِ اللَّهِ فَقَدْ كَفَرَ أَوْ أَشْرَكَ».

„Kdo přísahal při někom jiném než při Bohu, přestal věřit v Boha nebo k němu přidružil jiného.“¹ Zaznamenali ho Ahmad, Abú Dáwúd a at-Tirmidhí se správným řetězcem.

A je správně zaznamenáno vyprávění ‘Umara (ať je s ním Bůh spokojen), že Posel Boží ﷺ řekl:

«مَنْ كَانَ حَالِفًا فَلْيَحْلِفْ بِاللَّهِ أَوْ لِيَصْمُتْ».

„Kdo přísahá, ať přísahá při Bohu, nebo ať mlčí.“² A Prorok ﷺ také řekl:

«مَنْ حَلَفَ بِالْأَمَانَةِ فَلَيْسَ مِنَّا».

„Kdo přísahal při důvěře, ten k nám nepatří.“³ Zaznamenal ho Abú Dáwúd.

A Prorok ﷺ také řekl:

«أَخَوْفُ مَا أَخَافَ عَلَيْكُمُ الشِّرْكَ الْأَصْغَرَ، فَسُئِلَ عَنْهُ فَقَالَ: الرِّيَاءُ».

„To, čeho se u vás obávám nejvíce, je malé přidružování,“ a když byl na ně tázán, řekl: „Je to předvádění se.“⁴ A Prorok ﷺ řekl:

«لَا تَقُولُوا: مَا شَاءَ اللَّهُ وَشَاءَ فُلَانٌ، وَلَكِنْ قُولُوا مَا شَاءَ اللَّهُ ثُمَّ شَاءَ فُلَانٌ».

„Neříkejte: Co si přeje Bůh a co si přeje někdo, ale říkejte: Co si přeje Bůh a pak co si přeje někdo.“⁵ An-Nasá’í zaznamenal od Ibn ‘Abbáse (ať je s ním Bůh

¹ Zaznamenal ho Abú Dáwúd pod číslem (3251).

² Zaznamenal ho Abú Dáwúd pod číslem (3253).

³ Zaznamenal ho al-Buchárí od ‘Abdulláha pod číslem (2679) a Muslim pod číslem (1646).

⁴ Zaznamenal ho Ahmad pod číslem (5/428).

⁵ Zaznamenal ho Abú Dáwúd pod číslem (4980).

spokojen), že jeden muž řekl: „Posle Boží, jak si přeje Bůh a ty,” a on řekl:

«أَجَعَلْتَنِي لِلَّهِ نِدَاءً، بَلْ مَا شَاءَ اللَّهُ وَحْدَهُ».

„Učinil jsi mě rovným Bohu? Nikoliv, co si přeje Bůh Sám.”¹

A tyto hadíthy svědčí o ochraně jednosti Boží Prorokem ﷺ, o jeho varování své obce před velkým a malým přidružováním a o jeho péči o správnost jejich víry a jejich záchranu před Božím trestem a příčinami Jeho hněvu. Necht' ho za to Bůh odmění tou nejlepší odměnou, protože předal poselství, varoval a radil pro Boha a pro Jeho služebníky. Ať mu Bůh žehná a dá mír neustále až do soudného dne.

A je povinností učenců z řad poutníků i obyvatel bezpečného města Božího a města Jeho vznešeného Posla (ať mu Bůh žehná a dá mír), aby učili lidi tomu, co pro ně Bůh ustanovil, a varovali je před tím, co jim Bůh zakázal, tedy před různými druhy polyteismu a hříchů, a aby to srozumitelně vysvětlili i s důkazy a aby to jasně objasnili, aby tak vyvedli lidi z temnot ke světlu a aby tak splnili povinnost oznamování a objasňování, kterou jim Bůh uložil. Pravit Všemohoucí Bůh:

﴿وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ وَلَا تَكْتُمُونَهُ...﴾

¹ Zaznamenal ho Ibn Mádžah pod číslem (2117).

{A vzpomeň, když Bůh uzavřel úmluvu s těmi, kterým Kniha byla dána: „Věru ji lidem vysvětlujte a nezatajujte ji...“} [Rod ‘Imránův: 187].

A je tím míněno varování pro učence tohoto národa před následováním cesty nespravedlivých z řad lidí Knihy, kteří zatajují pravdu, protože dávají přednost pomíjivému před trvalým. A Všemohoucí pravil:

﴿إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالْهُدَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا بَيَّنَّاهُ لِلنَّاسِ فِي الْكِتَابِ أُولَٰئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ اللَّاعِنُونَ ۖ ۝١٥٩ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَبَيَّنُّوا فَأُولَٰئِكَ أَتُوبُ عَلَيْهِمْ وَأَنَا التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ۝١٦٠﴾

{Věru, ti, kteří zatajují to, co jsme seslali z jasných důkazů a správného vedení, poté, co jsme to objasnili lidem v Knize, ty Bůh proklíná a proklínají je i proklínající. (159)}

Kromě těch, kteří pokání učinili, napravili se a objasnili(co zatajili), těmto přijmu pokání jejich; vždyť Já jsem Ten, který pokání přijímá, slitovný. (160)} [Kráva: 159-160]. Koránské verše a hadíthy Proroka dokazují, že výzva k Bohu a vedení lidí k tomu, pro co byli stvořeni, je jedním z nejlepších skutků zbožnosti a nejdůležitějších povinností a že je to cesta poslů a jejich následovníků až do soudného dne. Pravil Všemohoucí Bůh:

﴿وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنَّنِي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ۝٣٣﴾

{A kdo je lepší v řeči než ten, jenž zve k Bohu, koná spravedlivé skutky a praví: „Věru, já patřím k

těm, kdož se odevzdali do vůle Boží“? (33)} [Byli učiněny srozumitelnými: 33]. A Všemohoucí pravil:

﴿قُلْ هَذِهِ سَبِيلِي أَدْعُو إِلَى اللَّهِ عَلَى بَصِيرَةٍ أَنَا وَمَنِ اتَّبَعَنِي وَسُبْحَانَ اللَّهِ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ 108﴾

{Rci: „Toto je cesta má. Volám vás k Bohu viditelným důkazem, já i ti, kdož mne následují. Sláva Bohu, že nejsem jedním z modloslužebníků!“ (108)} [Josef: 108].

A Prorok ﷺ řekl:

«مَنْ دَلَّ عَلَى خَيْرٍ فَلَهُ مِثْلُ أَجْرِ فَاعِلِهِ»

„Tomu, kdo poukáže na dobro, se dostane stejné odměny jako tomu, kdo ho vykonal.“¹

«لَأَنْ يَهْدِيَ اللَّهُ بِكَ رَجُلًا وَاحِدًا خَيْرٌ لَكَ مِنْ حُمْرِ النَّعَمِ»

„To, že Bůh skrze tebe uvede na správnou cestu jen jediného člověka, je pro tebe lepší než vynikající velbloudi.“² A je mnoho dalších veršů a hadíthů stejného významu.

Je tedy na lidech vědění a víry, aby zdvojnásobili své úsilí ve vyzývání k Bohu, vedli Jeho služebníky k příčinám spásy a varovali je před příčinami záhuby, a to zejména v této době, v níž převládly vášně, rozšířily se zhoubné principy a zavádějící hesla, a ubylo těch, kteří vyzývají ke správné cestě, a naopak přibylo těch, kteří vyzývají k ateismu a

¹ Zaznamenal ho Muslim pod číslem (1893).

² Zaznamenal ho al-Bucháří pod číslem (3009) a Muslim pod číslem (2406).

amorálnosti. A jen u Boha lze hledat pomoc a není moci ani síly, leč u Boha, Nejvyššího, Mocného.

Kapitola

O doporučení dělat co nejvíce zbožných skutků

Poutníkům se doporučuje, aby se po dobu svého pobytu v Mekce neustále věnovali připomínání si Boha (dhikr), poslušnosti vůči Němu a konání dobrých skutků a aby se často modlili a obcházeli Ka'bu, protože odměna za dobré skutky je v posvátném okrsku zvýšena a hříchy v něm jsou obzvláště závažné. Stejně tak se jim doporučuje, aby se často modlili za Proroka.

Pokud poutníci chtějí opustit Mekku, musí vykonat tawáf na rozloučenou, aby jejich posledním rituálem bylo obcházení Ka'by. Menstruující a ženy v šestinedělí jsou však z této povinnosti vyňaty, a to na základě hadíthu Ibn 'Abbáse (ať je s ním Bůh spokojen):

«أَمَرَ النَّاسُ أَنْ يَكُونَ آخِرُ عَهْدِهِم بِالْبَيْتِ، إِلَّا أَنَّهُ خُفِّفَ عَنِ الْمَرْأَةِ الْحَائِضِ»

„Lidem bylo nařízeno, aby jejich poslední věc při pouti bylo obcházení Ka'by, pouze menstrující ženám bylo (v tomto) ulehčeno.“¹

Když poutník dokončí rozloučení s Ka'bou a chce opustit mešitu, má jít normálně vpřed, dokud neodejde, a neměl by chodit pozpátku, protože

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (1755) a Muslim pod číslem (1328).

nebylo zaznamenáno, že by tak činil Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) nebo jeho společníci. Naopak je to jedna z pozdějších novot, a Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl:

«مَنْ عَمِلَ عَمَلًا لَيْسَ عَلَيْهِ أَمْرُنَا فَهُوَ رَدٌّ».

„Kdo učiní nějaký skutek, který není ve shodě s našimi příkazy, bude odmítnut.“¹ A Prorok ﷺ řekl:

إِيَّاكُمْ وَمُحَدَّثَاتِ الْأُمُورِ، فَإِنَّ كُلَّ مُحَدَّثَةٍ بِدْعَةٌ، وَكُلَّ بِدْعَةٍ ضَلَالَةٌ».

„Střezte se nově vymyšlených věcí, protože každá nově vymyšlená věc je novota a každá novota je blouděním.“²

Prosíme Boha, aby nám dal vytrvat ve Svém náboženství a ochránil nás přede vším, co mu odporuje, vždyť On je věru nejštědřejší.

Kapitola

O pravidlech a správném chování při návštěvě Prorokovy mešity

Návštěva Prorokovy mešity (ať mu Bůh žehná a dá mír) je doporučena před velkou poutí nebo po ní na základě toho, co je zaznamenáno ve dvou správných sbírkách od Abú Hurajry (ať je s ním Bůh spokojen), který vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl:

«صَلَاةٌ فِي مَسْجِدِي هَذَا خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ صَلَاةٍ فِيْمَا سِوَاهُ إِلَّا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ».

¹ Viz výše.

² Tento hadíth zaznamenal Muslim (867) z vyprávění Džábira ibn ‘Abdulláha (ať je s ním Bůh spokojen).

„Modlitba v této mé mešitě je lepší než tisíc modliteb v jiné mešitě kromě Posvátné mešity.”¹
Ibn ‘Umar (ať je s nimi Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl:

«صَلَاةٌ فِي مَسْجِدِي هَذَا أَفْضَلُ مِنْ أَلْفِ صَلَاةٍ فِيْمَا سِوَاهُ إِلَّا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ»

„Modlitba v této mé mešitě je lepší než tisíc modliteb v jiné mešitě kromě Posvátné mešity.”²
Tento hadíth zaznamenal Muslim. ‘Abdulláh Ibn az-Zubajr (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl:

«صَلَاةٌ فِي مَسْجِدِي هَذَا أَفْضَلُ مِنْ أَلْفِ صَلَاةٍ فِيْمَا سِوَاهُ إِلَّا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ،
وَصَلَاةٌ فِي الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ أَفْضَلُ مِنْ مِائَةِ صَلَاةٍ فِي مَسْجِدِي هَذَا»

„Modlitba v této mé mešitě je lepší než tisíc modliteb v jiné mešitě kromě Posvátné mešity a modlitba v Posvátné mešitě je lepší než sto modliteb v této mé mešitě.”³ Tento hadíth zaznamenal Ahmad, Ibn Chuzajma a Ibn Hibbán.

Džábir (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl:

«صَلَاةٌ فِي مَسْجِدِي هَذَا أَفْضَلُ مِنْ أَلْفِ صَلَاةٍ فِيْمَا سِوَاهُ، إِلَّا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ،
وَصَلَاةٌ فِي الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ أَفْضَلُ مِنْ مِائَةِ أَلْفِ صَلَاةٍ فِيْمَا سِوَاهُ»

„Modlitba v této mé mešitě je lepší než tisíc modliteb v jiné mešitě kromě Posvátné mešity a modlitba v Posvátné mešitě je lepší než sto tisíc

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (1190) a Muslim pod číslem (1394).

² Zaznamenal ho Muslim pod číslem (1395).

³ Zaznamenal ho Ahmad pod číslem (4/5).

modliteb v jiné mešitě.¹ Tento hadíth zaznamenali Ahmad a Ibn Mádžah. A je mnoho hadíthů stejného významu.

A když návštěvník dorazí k mešitě, je doporučené, aby vstoupil pravou nohou a řekl: „Bismilláh, was-salátu was-salámu ‘alá rasúlilláh, a‘údhhu billáhil-‘aḍhím wa biwadžihil-karím wa sultánihil-qadím mináš-šajtánir-radžím, Alláhumma iftah lí abwába rahmatik.“ (Ve jménu Božím, požehnání a mír s Poslem Božím. Utíkám se k Bohu Vznešenému, k Jeho štědré Tváři a k Jeho odvěké Vládě před satanem prokletým. Bože, otevři mi brány Svého milosrdenství.)

Totéž se říká při vstupu do ostatních mešit a pro vstup do mešity Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) neexistuje žádná specifická prosba. Poté se pomodlí dvě rak‘a a v nich prosí Boha o jakékoliv dobro, které si přeje v tomto i v budoucím světě. A pokud se je pomodlí v ar-Rawdě, je to lepší, protože Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl:

«مَا بَيْنَ بَيْتِي وَمَنْبَرِي رَوْضَةٌ مِنْ رِيَاضِ الْجَنَّةِ».

„Mezi mým domem a mým minbarem je rozkvetlá zahrada (Rawda) ze zahrad ráje.“² Poté po modlitbě navštíví hrob Proroka ﷺ a hroby jeho druhů Abú Bakra a ‘Umara (ať je Bůh s nimi oběma spokojen),

¹ Zaznamenal ho Ibn Mádžah pod číslem (1406).

² Zaznamenal ho al-Buchárí od ‘Abdulláha ibn Zajda al-Mázíního pod číslem (1195) a Muslim pod číslem (1390).

postaví se slušně a potichu k hrobu Proroka ﷺ a pak ho ﷺ pozdraví slovy: „As-salámu ‘alajka já rasúlláh wa rahmatulláhi wa barakátuh,” na základě toho, co je uvedeno v Sunnan od Abú Dáwúda s dobrým řetězcem od Abú Hurajry (ať je Bůh s ním spokojen), kteý vyprávěl, že Prorok ﷺ řekl:

«مَا مِنْ أَحَدٍ يُسَلِّمُ عَلَيَّ إِلَّا رَدَّ اللَّهُ عَلَيَّ رُوحِي حَتَّى أَرُدَّ عَلَيْهِ السَّلَامَ».

„Není nikoho, kdo by mě pozdravil, aniž by mi Bůh navrátil mou duši, abych mu mohl pozdrav oplatit.“¹

A pokud návštěvník ve svém pozdravu řekne: „As-salámu ‘alajka já nabíja-lláh, as-salámu ‘alajka já chírata-lláhi min chalqihi, as-salámu ‘alajka já sajjida-l-mursalín wa imáma-l-muttaqín, ašhadu annaka qad balaghta rrisála wa adajta-l-amána wa našahta-l-umma wa džáhadta fi-lláhi haqqa džihádihi,“ tak to nevadí, neboť toto všechno patří k jeho vlastnostem (ať mu Bůh žehná a dá mír). A ať se za něj modlí a prosí za něj, neboť v islámském zákonu je stanoveno, že je legitimní spojovat modlení se za Proroka s pozdravem míru, v souladu se slovy Vznešeného:

{إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا 56}

{Bůh i andělé Jeho věru svolávají požehnání na proroka; vy, kteří věříte, modlete se také za něj a svolávejte na něj mír! (56)} [Spojenci: 56]. Poté

¹ Zaznamenal ho Abú Dáwúd pod číslem (2041).

pozdraví Abú Bakra a 'Umara (ať jim Bůh žehná a dá mír) a poprosí za ně a za to, aby s nimi byl Bůh spokojen.

A když Ibn 'Umar (ať je s nimi Bůh spokojen) zdravil Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) a jeho druhy, většinou neříkal více než: „Mír tobě, Posle Boží, mír tobě, Abú Bakře, mír tobě, můj otče.“ A poté odešel.

A tato návštěva je nařízena pouze mužům. Pokud jde o ženy, ty nemají navštěvovat žádné hroby, jak je zaznamenáno od Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), že řekl:

«لَعَنَ زَوَّاتِ الْقُبُورِ مِنَ النِّسَاءِ وَالْمُتَخَذِينَ عَلَيْهَا الْمَسَاجِدَ وَالسُّرُجَ».

„Bůh proklel ženy, které navštěvují hroby, a ty, kteří nad nimi staví mešity a rozsvěcují lampy.“¹

A co se týče cesty do Medíny za modlitbou v mešitě Posla (ať mu Bůh žehná a dá mír), za prosbami v ní a podobnými skutky, které jsou nařízeny i v ostatních mešitách, toto je nařízeno všem na základě dříve zmíněných hadíthů.

Návštěvníkovi je doporučeno, aby se modlil pět modliteb v Prorokově mešitě a aby v ní co nejvíce vzpomínal na Boha, prosil Ho a modlil se dobrovolné modlitby, aby tak získal velikou odměnu, která za to je.

A doporučuje se co nejvíce vykonávat nepovinné modlitby ve ctěné ar-Rawdě kvůli předchozímu

¹ Zaznamenal ho Abú Dáwúd pod číslem (3236).

správnému hadíthu o její velké odměně, což jsou slova Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír):

«مَا بَيْنَ نَبِيِّ وَمُنْبَرِي رَوْضَةٌ مِنْ رِيَاضِ الْجَنَّةِ».

„Mezi mým domem a mým minbarem je rozkvetlá zahrada (Rawda) ze zahrad ráje.“¹

Pokud jde o povinnou modlitbu, měl by k ní návštěvník i ostatní pospíchat a snažit se být v první řadě, jak jen může, i kdyby se jednalo o novou přístavbu, na základě toho, co je uvedeno ve správných hadíthech od Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) o nabádání a povzbuzování k první řadě, jako jsou jeho (ať mu Bůh žehná a dá mír) slova:

«لَوْ يَعْلَمُ النَّاسُ مَا فِي النِّدَاءِ وَالصَّفِّ الْأَوَّلِ ثُمَّ لَمْ يَجِدُوا إِلَّا أَنْ يَسْتَنْهَمُوا عَلَيْهِ لَاسْتَنْهَمُوا»

„Kdyby lidé věděli, co je ve volání k modlitbě a v první řadě, a nenašli jinou možnost než losovat, losovali by o to.“² Na tomto hadíthu je shoda. A slova Proroka ﷺ k jeho společníkům:

«تَقَدَّمُوا فَأَتَمُّوا بِِي وَلِيَأْتَمَّ بِكُمْ مِنْ بَعْدَكُمْ، وَلَا يَزَالُ الرَّجُلُ يَتَأَخَّرُ عَنِ الصَّلَاةِ حَتَّى يُؤْخَرَهُ اللَّهُ»

„Předstupte a následujte mě a necht' vás následují ti, kteří přijdou po vás. A tak dlouho se bude muž opožďovat při modlitbě, až ho Bůh opozdí.“³ Zaznamenal ho Muslim.

¹ Viz výše.

² Zaznamenal ho Muslim z vyprávění Abú Sa'ída al-Chudrího (ať je s ním Bůh spokojen) pod číslem (438).

³ Zaznamenal ho al-Bucháří pod číslem (615) a Muslim pod číslem (437).

Abú Dáwúd zaznamenal od 'Á'iši (ať je s ní Bůh spokojen) s dobrým řetězcem, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl:

«لَا يَزَالُ الرَّجُلُ يَتَأَخَّرُ عَنِ الصَّفِّ الْمَقْدَّمِ حَتَّى يُؤَخَّرَهُ اللَّهُ فِي النَّارِ».

„Člověk se bude stále zpožd'ovat za první řadou, až ho Bůh zpozdí v ohni.“¹ A je správně zaznamenáno, že Prorok ﷺ řekl svým druhům:

«أَلَا تَصُفُّونَ كَمَا تَصُفُّ الْمَلَائِكَةُ عِنْدَ رَبِّهَا؟ قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَكَيْفَ تَصُفُّ الْمَلَائِكَةُ عِنْدَ رَبِّهَا؟ قَالَ: يَتِمُّونَ الصُّفُوفَ الْأُولَى، وَيَتَرَاصُّونَ فِي الصَّفِّ»

„Proč se neuspořádáte tak, jak se andělé uspořádávají před svým Pánem?“ Zeptali se: „Posle Boží, a jak se andělé uspořádávají před svým Pánem?“ Odpověděl: „Doplňují první řady a tisknou se k sobě v řadě.“² Zaznamenal ho Muslim.

A je mnoho hadíthů v tomto smyslu a vztahují se na jeho (ať mu Bůh žehná a dá mír) mešitu i na všechny ostatní mešity, a to před jejím rozšířením i po něm. Je také věrohodně doloženo, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) nabádal své spoléčníky, aby stáli na pravé straně řad, a je známo, že pravá strana řady v jeho původní mešitě byla mimo Rawdu. Z toho tedy vyplývá, že péče o první řady a jejich pravé strany má přednost a je důležitější než modlitba v Rawdě. To je zřejmé a jasné každému,

¹ Zaznamenal ho Muslim z vyprávění Džábira Ibn Samury pod číslem (430).

² Zaznamenal ho Abú Dáwúd pod číslem (679) ve verzi: „Někteří lidé se stále budou opožd'ovat za první řadou, až je Bůh zpozdí v ohni.“

kdo se zamyslí nad hadíthy v této věci. A jen Bůh dává veškerý úspěch.

A není dovolené, aby se někdo dotýkal místnosti nebo ji líbal nebo kolem ní obcházel, protože to nebylo zaznamenáno od spravedlivých předků; naopak je to zavrženíhodná novota (bid'a).

A není dovolené, aby někdo žádal Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) o splnění potřeby, ulehčení od trápení, uzdravení nemocného nebo o něco podobného, protože to vše se žádá pouze od Boha a žádat o to mrtvé je přidružování k Bohu a uctívání někoho jiného než Jeho a náboženství islám je založeno na dvou základech:

První: aby byl uctíván pouze jediný Bůh.

Druhý: neuctívat Boha ničím jiným, než co nařídil Posel ﷺ.

A to je význam vyznání, že není boha kromě Boha a Muhammad je posel Boží.

A tak není nikomu dovolené, aby žádal od Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) přímluvu, protože ta je v rukou Boha, a tak se o ni žádá pouze od Něho, jak pravil Bůh:

(قُلْ لِلَّهِ الشَّفَاعَةُ جَمِيعًا...)

{Rci: „Jedině Bohu přísluší přímluva veškerá...}
[Skupiny: 44]. A tak říkáš: „Bože, přijmi přímluvu svého Proroka, Bože, přijmi přímluvu svých andělů a svých věřících služebníků, Bože, přijmi přímluvu mých předčasně zemřelých dětí,“ a podobně. Ale od

mrtvých se nic nežádá, ani přímluva, ani nic jiného, ať už to byli proroci, nebo ne, protože to nebylo ustanovené a protože skutky mrtvého byly přerušeny, s výjimkou toho, co stanovil Bůh.

Ve sbírce Sahíh Muslim je uvedeno vyprávění Abú Hurajry (ať je s ním Bůh spokojen), že Posel Boží ﷺ řekl:

«إِذَا مَاتَ ابْنُ آدَمَ انْقَطَعَ عَمَلُهُ إِلَّا مِنْ ثَلَاثٍ: صَدَقَةٍ جَارِيَةٍ، أَوْ عِلْمٍ يُنْتَفَعُ بِهِ، أَوْ وَلَدٍ صَالِحٍ يَدْعُو لَهُ».

„Když syn Adama zemře, jeho skutky se přeruší kromě tří: stále trvajících almužna nebo vědění, ze kterého má užitek někdo po něm, nebo zbožné dítě, které za něj prosí Boha.”¹

Žádat o přímluvu Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) za jeho života a v soudný den je povoleno právě proto, že je toho schopen, neboť může předstoupit a prosit svého Pána za toho, kdo žádá. Co se týče tohoto světa, je to známé. A to se netýká jenom jeho, ale je to obecné pro něj i pro ostatní. Je tedy pro muslima povoleno říci svému bratru: „Přímluv se za mě u mého Pána v té a té věci,” ve významu: „Pros za mě Boha.” A tomu, kdo je o to požádán, je povoleno prosit Boha a přimluvit se za svého bratra, pokud se jedná o věc, o kterou Bůh povolil žádat.

¹ Zaznamenal ho Muslim od Abú Hurajry (ať je s ním Bůh spokojen) pod číslem (1631).

A co se týče soudného dne, nikdo se nemůže přimluvit jinak, než po dovolení Všemohoucího Boha, jak pravil Všemohoucí Bůh:

{...مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ...}

{...Kdo může se u Něho přimluvit jinak, než s dovolením Jeho? ...} [Kráva: 255].

A co se týče stavu smrti, to je specifický stav, který není dovoleno přirovnávat ke stavu člověka před smrtí ani k jeho stavu po vzkříšení a shromáždění, protože skutky zemřelého se přeruší a je vázán tím, co si zasloužil, kromě toho, co bylo stanoveno jako výjimka. A žádání o přimluvu od mrtvých nepatří k tomu, co bylo stanoveno jako výjimka, a proto není dovoleno to k tomu přirovnávat. Není pochyb, že Prorok ﷺ je po své smrti živý životem v barzachu, který je dokonalejší než život mučedníků, ale není to stejný druh života, jako byl jeho život před smrtí ani jako jeho život v soudný den, ale je to život, jehož podstatu a způsob zná jen Bůh. A proto byla již dříve uvedena ve ctěném hadíthu jeho (ať mu Bůh žehná a dá mír) slova:

«مَا مِنْ أَحَدٍ يُسَلِّمُ عَلَيَّ إِلَّا رَدَّ اللَّهُ عَلَيَّ رُوحِي حَتَّى أُرَدَّ عَلَيْهِ السَّلَامُ»

„Nikdo mě nepozdraví, aniž by mi Bůh navrátil mou duši, abych mu pozdrav opětoval.“¹

¹ Zaznamenal ho Abú Dáwúd pod číslem (2041).

To tedy dokazuje, že je mrtev a že jeho duše opustila jeho tělo, avšak vrací se mu při pozdravu. A texty z Koránu a sunny, které dokazují jeho (ať mu Bůh žehná a dá mír) smrt, jsou známé a je to věc, na které je shoda mezi učenci. To však nebrání jeho životu v barzachu, stejně jako smrt mučedníků nebránila jejich životu v barzachu, zmíněnému ve slovech Všemohoucího:

{وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ 169}

{A nepokládej ty, kteří byli zabiti na cestě Boží, za mrtvé. Naopak, oni živí jsou u Pána svého, obdarováni. (169)} [Rod 'Imránův: 169].

A o této záležitosti jsme podrobněji pojednali kvůli naléhavé potřebě, jelikož je mnoho těch, kteří v této oblasti mají pochybnosti a vyzývají k přidružování a uctívání mrtvých místo Boha. A tak prosíme Boha pro nás i pro všechny muslimy o ochranu před vším, co je v rozporu s Jeho zákonem. A Bůh ví nejlépe.

A to, co dělají někteří návštěvníci, kteří u hrobu Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) zvyšují hlas a dlouho u něj stojí, je v rozporu s tím, co bylo nařízeno, protože Všemohoucí Bůh zakázal muslimům zvyšovat své hlasy nad hlas Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) a mluvit k němu nahlas tak, jak hlasitě mluví jeden k druhému, a nabádal je, aby u něj ztišili hlas, jak pravil Všemohoucí:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَرْفَعُوا أَصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ النَّبِيِّ وَلَا تَجْهَرُوا لَهُ بِالْقَوْلِ
كَجَهْرِ بَعْضِكُمْ لِبَعْضٍ أَن تَحْبَطَ أَعْمَالُكُمْ وَأَنتُمْ لَا تَشْعُرُونَ 2 إِنَّ الَّذِينَ يَعْصُونَ
أَصْوَاتَهُمْ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ امْتَحَنَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ لِلتَّقْوَىٰ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ
عَظِيمٌ 3﴾

{Vy, kteří věříte! Nezvedejte hlas svůj nad hlas prorokův a neobracejte se k němu s řečí hlučnou, tak jak to děláte mezi sebou, aby se skutky vaše nestaly marnými, aniž o tom budete mít tušení. (2)}

Věru ti, kdož snižují hlasy své před poslem Božím jsou ti, jejichž srdce Bůh podrobil zkoušce bohabojnosti a těm náleží odměna nesmírná a odpuštění. (3)} [Komnaty: 2-3].

A dlouhé stání u hrobu Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) a dlouhé opakování pozdravu také vede k tlačenicím, hluku a zvyšování hlasu u hrobu Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), což je v rozporu s tím, co Bůh nařídil muslimům v těchto jasných výše zmíněných verších. A je třeba si vážit Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), ať už je živý nebo mrtvý, a tak by věřící neměl u jeho hrobu dělat něco, co je v rozporu s islámskou etiketou.

A tak to, co dělají někteří návštěvníci a jiní, že dlouze dělají dua ve směru jeho hrobu a zvedají u toho ruce, je v rozporu s tím, co dělali ctihodní předci (salaf) z druhů Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) a z těch, co je následují v dobrém. Naopak je to jedna z vytvořených novot (bid'a) a Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl:

«فَعَلَيْكُمْ بِسُنَّتِي وَسُنَّةِ الْخُلَفَاءِ الرَّاشِدِينَ الْمَهْدِيِّينَ مِنْ بَعْدِي، تَمَسَّكُوا بِهَا وَعَضُّوا عَلَيْهَا بِالنَّوَاجِدِ، وَإِيَّاكُمْ وَمُحَدَّثَاتِ الْأُمُورِ، فَإِنَّ كُلَّ مُحَدَّثَةٍ بِدْعَةٌ وَكُلُّ بِدْعَةٍ ضَلَالَةٌ».

„A tak se držte mé sunny a sunny pravověrných, správně vedených chalífů, kteří přišli po mě, přidržujte se jí a držte se jí zuby a strážte se nově vymyšlených věcí, protože každá nově vymyšlená věc je novota a každá novota je blouděním.“¹

A Prorok ﷺ řekl:

«مَنْ أَحْدَثَ فِي أَمْرِنَا هَذَا مَا لَيْسَ مِنْهُ فَهُوَ رَدٌّ»

„Kdo v naší věci vymyslí, co v ní není, bude to odmítnuto.“²

«مَنْ عَمِلَ عَمَلًا لَيْسَ عَلَيْهِ أَمْرُنَا فَهُوَ رَدٌّ».

„Kdo učiní nějaký skutek, který není ve shodě s našimi příkazy, bude odmítnut.“³

‘Alí Ibn al-Husajn Zajn al-‘Ábidín (ať je s nimi oběma Bůh spokojen) viděl jednoho muže, jak pronáší prosby u hrobu Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), a tak mu to zakázal a řekl: „Nemám ti snad vyprávět hadíth, který jsem slyšel od svého otce, od svého děda, od Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír), že řekl:

«لَا تَتَّخِذُوا قَبْرِي عِيدًا، وَلَا بُيُوتَكُمْ قُبُورًا، وَصَلُّوا عَلَيَّ، فَإِنْ سَلِّمْتُكُمْ يَبْلُغْنِي أَيْتَمًا كُنْتُمْ».

¹ Zaznamenal ho Abú Dáwúd z hadíthu al-‘Irbáda Ibn Sáriji pod číslem (4607).

² Viz výše.

³ Viz výše.

„Nedělejte z mého hrobu místo pravidelných návštěv (‘íd) a nedělejte ze svých domů hroby a modlete se za mne, věru, že vaše pozdravení se ke mně dostane, ať jste kdekoliv.”¹

A stejně tak to, co dělají někteří návštěvníci při pozdravu Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), že dávají pravou ruku přes levou na hrud’ nebo pod ni, jako by byli v modlitbě - taková pozice není povolená při pozdravu Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) ani při pozdravu jiných, jako jsou králové, vůdci a další, protože to je pozice podřízení, pokory a uctívání a není povolena pro nikoho jiného než pro Boha, jak to předal al-Háfiz Ibn Hadžar o učencích ve své knize al-Fath. A tato záležitost je zcela zřejmá a jasná pro toho, kdo se nad ní zamyslí a jehož cílem je následovat cestu ctihodných předků (salaf).

A co se týče toho, koho přemohl fanatismus, touha, slepé následování a špatné smýšlení o těch, kdo vyzývají k cestě zbožných předků, jeho věc patří Bohu. A prosíme Boha pro nás i pro něj o vedení a úspěch, aby dal přednost pravdě přede vším ostatním. Vždyť On je věru nejlepší, kdo je žádán.

A také to, co dělají někteří lidé, že se z dálky obrací směrem k hrobu Proroka a pohybují rty při

¹ Vyprávění od Zajna al-‘Ábidína, které aš-Šajch připsal al-Háfizovi al-Maqdisímu a ten ho zaznamenal bez příběhu, a také Ahmad v Al-Musnad (2/367).

pozdravu nebo dua, patří do stejné kategorie jako předešlé novoty (bid'a). A muslim by neměl do svého náboženství zavádět to, co Bůh nepovolil, a je tímto činem blíže k neúctě než k lásce a upřímnosti. Imám Málík tento čin a jemu podobné zavrhl a řekl: „Poslední z této obce se nenapraví ničím jiným, než tím, co napravilo její první.”¹

A je známo, že to, co napravilo první z této obce, bylo následování cesty Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír), jeho pravověrných chalífů, jeho spravedlivých druhů a těch, kteří je v dobrém následovali, a poslední z této obce nebudou napraveni ničím jiným, než tím, že se toho budou držet a budou to následovat.

Ať Bůh dá muslimům to, v čem je jejich spása, štěstí a sláva na tomto i budoucím světě, vždyť On je věru nejštedřejší.

Upozornění

Pravidlo navštěvování hrobu Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír)

Návštěva hrobu Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) není povinná ani podmínkou při velké pouti, jak se někteří prostí lidé a jim podobní domnívají, ale je doporučena pro toho, kdo navštíví mešitu Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír) nebo je v její blízkosti.

¹ Igháthat al-lahfán fí masájid aš-šajtán (1/363).

A tak ten, kdo bydlí daleko od Medíny, nemá povolené cestovat za účelem navštívení hrobu, ale je povolené, aby cestoval za účelem navštívení ctěné Prorokovy mešity, a pokud k ní přijede, může pak navštívit ctěný hrob a hrob obou jeho druhů, a tak je navštívení jeho hrobu (ať mu Bůh žehná a dá mír) a hrobů obou jeho druhů závislé na návštěvě jeho mešity, a to podle toho, co je doloženo ve dvou správných sbírkách, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl:

«لَا تُسَدُّ الرَّحَالُ إِلَّا إِلَى ثَلَاثَةِ مَسَاجِدَ: الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ، وَمَسْجِدِي هَذَا، وَالْمَسْجِدِ الْأَقْصَى».

„Je zakázáno cestovat za účelem navštívení jiných než těchto tří mešit: Posvátné mešity, této moje mešity a mešity al-Aqsá.“¹

A kdyby bylo cestování za účelem navštívení jeho (ať mu Bůh žehná a dá mír) hrobu nebo hrobu kohokoliv jiného povolené, jistě by k tomu vedl svou obec a ukázal by jí jeho zásluhu, protože on nejlépe radil lidem, nejlépe znal Boha a nejvíce se Ho bál. A on předal jasné poselství, vedl svou obec ke všemu dobrému a varoval ji před veškerým zlem. Jak by to tedy mohlo být povolené, když varoval před cestováním k jiným místům než ke třem mešitám a řekl:

¹ Zaznamenal ho al-Bucháří od Abú Hurajry pod číslem (1189) a Muslim pod číslem (1397).

«لَا تَتَّخِذُوا قَبْرِى عَيْدًا، وَلَا بُيُوتَكُمْ قُبُورًا، وَصَلُّوا عَلَيَّ، فَإِنَّ صَلَاتَكُمْ تَبْلُغُنِي
حَيْثُ كُنْتُ»

„Nedělejte z mého hrobu místo pravidelných návštěv (‘íd) a nedělejte ze svých domů hroby a modlete se za mne, věru, že vaše modlitba se ke mně dostane, ať jste kdekoliv.”¹

A tvrzení, že je povolené cestovat za účelem návštěvy jeho (ať mu Bůh žehná a dá mír) hrobu, vede k tomu, že se z návštěvy stává svátek (‘íd), a k naplnění toho, čeho se obával Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír), tedy přehánění a nadměrné chvály, do čehož již upadlo mnoho lidí právě kvůli přesvědčení, že je povolené cestovat za účelem návštěvy jeho (ať mu Bůh žehná a dá mír) hrobu.

A co se týče hadíthů vyprávěných v této věci, kterými argumentují ti, kdo tvrdí, že je povoleno vydávat se na cesty k jeho (ať mu Bůh žehná a dá mír) hrobu, to jsou hadíthy se slabými řetězci, naopak jsou dokonce vymyšlené. Na jejich slabost upozornili Háfizové jako ad-Dáraqutní, al-Bajhaqí, al-Háfiz Ibn Hadžar a další. Proto není povolené jimi odporovat správným hadíthům, které dokazují zákaz vydávat se na cesty jinam než ke třem mešitám.

A nyní ti, čtenáři, předložíme některé hadíthy o tomto tématu, které jsou vymyšlené, abys je znal a nenechal se jimi oklamat:

¹ Viz výše.

První: „Kdo vykonal velkou pout' (hadždž) a nenavštívil mě, ten mě odmítá.”

Druhý: „Kdo mě navštívil po mé smrti, ten jako by mě navštívil za mého života.”

Třetí: „Tomu, kdo ve stejném roce navštívil mě a mého otce Abraháma, zaručuji u Boha ráj.”

Čtvrtý: „Kdo navštívil můj hrob, má právo na moji přímluvu.”

Nikdy nebylo prokázané, že by něco z těchto a podobných hadíthů pocházelo od Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír).

Al-Háfiz Ibn Hadžar v knize at-Talchís poté, co zmínil mnoho těchto vyprávění, řekl: „Všechny řetězce těchto hadíthů jsou slabé.”

A al-Háfiz al-'Uqajlí řekl: „O tomto tématu není žádný správný hadíth.”

Šejch al-islám Ibn Tajmíja (ať se nad ním Bůh slituje) s jistotou tvrdil, že všechny tyto hadíthy jsou vymyšlené. A on je dostatečnou autoritou co do znalostí, paměti a přehledu.

A kdyby bylo něco z toho prokázané, sahába (ať je s nimi Bůh spokojen) by podle toho konali jako první, vysvětlili by to obci a vyzývali by je k tomu, protože jsou nejlepšími lidmi po prorocích, nejznalejšími Božích nařízení a toho, co Bůh nařídil Svým služebníkům, a nejupřímnějšími vůči Bohu a Jeho stvoření. A jelikož od nich nebylo nic z toho předáno, vyplývá z toho, že to není v souladu s islámem.

A i kdyby něco z toho bylo pravdivé, muselo by se to vykládat jako nábožensky povolená návštěva, při níž se necestuje pouze za účelem návštěvy hrobu, a to pro uvedení všech zmíněných hadíthů v soulad. A Bůh, Všemohoucí a Vznešený, ví nejlépe.

Kapitola

O doporučení navštěvování mešity Qubá a pohřebiště al-Baqí'

Tomu, kdo navštíví Medínu, je doporučené, aby navštívil mešitu Qubá a pomodlil se v ní, podle hadíthu Ibn 'Umara (ať je s nimi oběma Bůh spokojen), který se nachází v obou správných sbírkách a v němž vyprávěl:

«كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يَزُورُ مَسْجِدَ قُبَاءٍ رَاكِبًا وَمَاشِيًا وَيُصَلِّي فِيهِ رَكْعَتَيْنِ».

„Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) navštěvoval mešitu Qubá, ať už pěšky nebo na jízdním zvířeti, a modlil se v ní dvě rak'a.“¹

A Sahl Ibn Hunajf (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží ﷺ řekl:

«مَنْ تَطَهَّرَ فِي بَيْتِهِ ثُمَّ أَتَى مَسْجِدَ قُبَاءٍ فَصَلَّى فِيهِ صَلَاةً كَانَ لَهُ كَأَجْرِ عُمْرَةٍ».

„Tomu, kdo se doma očistil a pak přišel do mešity Qubá a pomodlil se v ní modlitbu, se dostane stejné odměny, jako je za malou pouť ('umra).“²

A je doporučené navštívit pohřebiště Al-Baqí' a pohřebiště mučedníků (šuhadá) a hrob Hamzy (ať

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (1193) a Muslim pod číslem (1399).

² Zaznamenal ho Ibn Mádžah pod číslem (1412).

je s ním Bůh spokojen), protože Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) je navštěvoval a prosil za ně a protože Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl:

«زُورُوا الْقُبُورَ فَإِنَّهَا تَذَكِّرُكُمْ بِالْآخِرَةِ».

„Navštěvujte hroby, protože vám připomínají budoucí život.“¹ Zaznamenal ho Muslim.

Prorok ﷺ také učil své druhy, aby říkali, když navštíví hroby:

«السَّلَامُ عَلَيْكُمْ أَهْلَ الدِّيَارِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُسْلِمِينَ، وَإِنَّا إِن شَاءَ اللَّهُ بِكُمْ لَاجِقُونَ، نَسْأَلُ اللَّهَ لَنَا وَلَكُمْ الْعَافِيَةَ».

„As-salámu ‘alajkum ahla d-dijár, mina-l-mu‘minína wal-muslimín, wa ‘inná inšá‘Alláhu bikum láhiqún, nas’alu lláha laná wa lakumu-l-‘áfija.“ (Mír s vámi, obyvatelé těchto příbytků, z věřících a muslimů, věru, dá-li Bůh, se k vám připojíme, prosíme Boha pro sebe i pro vás o dobré.)² Tento hadíth zaznamenal Muslim v podání Sulajmána ibn Burajdy od jeho otce.

At-Tirmidhí zaznamenal od Ibn ‘Abbáse (ať je s nimi Bůh spokojen), že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) šel okolo hrobů v Medíně, obrátil se k nim tváří a řekl:

«السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا أَهْلَ الْقُبُورِ، يَغْفِرُ اللَّهُ لَنَا وَلَكُمْ، أَنْتُمْ سَلَفُنَا وَنَحْنُ بِالْأَثَرِ».

¹ Zaznamenal ho Muslim pod číslem (976).

² Zaznamenal ho Muslim pod číslem (975).

„As-salámu ‘alajkum já ahla-l-qubúr, jaghfiru-lláhu laná wa lakum, antum salafuná wa nahnu bi-l-athar.”

(Mír s vámi, obyvatelé hrobů, necht’ Bůh odpustí nám i vám, vy jste naši předchůdci a my jdeme ve vašich stopách.)¹

A z těchto hadíthů je zřejmé, že cílem návštěvy hrobů, která je v souladu s islámem, je připomínání si budoucího života, dobro pro zemřelé a dělání za ně dua a prošení o slitování pro ně.

A co se týče návštěv, které mají za cíl prosby u hrobů, setrvávání u nich, a proseb zesnulých o naplnění potřeb nebo uzdravení nemocných, nebo prosby k Bohu skrze ně či jejich prostřednictvím a podobně, pak je to zavrženíhodná návštěva, která je novotou (bid’a), kterou nenařídil Bůh ani Jeho Posel a ani ji nedělali ctihodní předci (salaf sálíh), ať je s nimi Bůh spokojen. Naopak, patří k zavrženíhodnému, které zakázal Posel (ať mu Bůh žehná a dá mír), když řekl:

«رُزُوا الْقُبُورَ، وَلَا تَقُولُوا هُجْرًا».

„Navštěvujte hroby a neříkejte zavrženíhodné.”²

A tyto zmíněné věci mají společné to, že jsou novotou (bid’a), ale jsou různých stupňů. Některé z nich jsou novota (bid’a), ale nikoli přidružování, jako prosby k Bohu u hrobů a žádání Ho

¹ Zaznamenal ho at-Tirmidhí pod číslem (1035).

² Zaznamenal ho Muslim od Ibn Burajdy od jeho otce pod číslem (977).

prostřednictvím mrtvého a jeho postavení atd. A některé z nich patří k velkému přidružování, jako prosby k mrtvým a jejich žádání o pomoc atd.

A toto již bylo podrobně vysvětleno dříve, proto buďte obezřetní a varujte se a prostě svého Pána o pomoc a vedení k pravdě, neboť On, Vznešený, je Tím, kdo pomáhá a vede. Není boha kromě Něho a není pána mimo Něj.

Toto je to poslední, co jsme chtěli zaznamenat, a Chvála Bohu na počátku i na konci, a ať Bůh žehná Svému služebníkov, poslu a nejlepšímu z Jeho stvoření Muhammadovi, jeho rodu a druhům a těm, kdo je v dobrém následují až do soudného dne.

Index

Prověření a objasnění mnohých otázek velké a malé poutě a návštěvy Prorokovy mešity ve světle Koránu a Sunny	2
Prověření a objasnění mnohých otázek týkajících se velké a malé poutě a návštěvy Prorokovy mešity ve světle Koránu a Sunny	2
Předmluva autora	2
Kapitola.....	4
O důkazech povinnosti velké a malé poutě a spěchání s jejich vykonáním	4
Kapitola.....	8
O povinnosti pokání z hříchů a odčinění křivd	8
Kapitola.....	14
O počínání poutníka velké poutě při příjezdu k místu zasvěcení	14
Kapitola.....	20
O místech vymezených pro ihrám a jejich určení.....	20
Kapitola.....	26
O pravidlu pro toho, kdo dorazí k místu zasvěcení (míqát) mimo měsíce velké poutě (hadždž)	26
Kapitola.....	29
O pravidlu velké pouti (hadždž) malého dítěte a zda mu platí jako povinná velká pout'.....	29
Kapitola.....	32
O objasnění zakázaných věcí při ihrámu (zasvěcení) a o tom, co je povoleno konat tomu, kdo je ve stavu zasvěcení (ihrám)	32
Kapitola.....	39

O tom, co má dělat poutník při vstupu do Mekky, a objasnění toho, co má dělat po vstupu do Posvátné mešity, včetně obcházení Ka'by a jeho způsobu.....	39
Kapitola.....	48
O pravidlu pro vstoupení do stavu zasvěcení (ihrám) pro velkou pouť (hadždž) osmého dne dhú l-hidždža a sestoupení do Miná	48
Kapitola.....	73
O vysvětlení toho, co nejlepšího má poutník vykonat v Den oběti	73
Kapitola.....	79
O povinnosti obětovat zvíře pro toho, kdo spojil malou pouť s velkou, ať už postupně (tamattu'), nebo je spojil dohromady (qirán)	79
Kapitola.....	82
O povinnosti nařizování vhodného a zakazování zavrženíhodného pro poutníky i ostatní	82
Kapitola.....	91
O doporučení dělat co nejvíce zbožných skutků	91
Kapitola.....	92
O pravidlech a správném chování při návštěvě Prorokovy mešity	92
Upozornění	106
Pravidlo navštěvování hrobu Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír).....	106
Kapitola.....	110
O doporučení navštěvování mešity Qubá a pohřebiště al-Baqí'	110